

פסק דין

"משיח בודאי"

ע"פ הרמב"ם

מצורף ביאור הסימנים לזיהוי
"משיח בודאי" ע"פ שיטת הרמב"ם
בסוף הלכות מלכים.

יחי אדוננו מורנו ורבינו המלך המשיח לעולם ועד

ר"ח מרחשוון תשע"א

לכל הנוטלים חלק ב"הנחת אבן הפינה", לבנין פס"ד "משיח בודאי".

אנו שמחים לבשר על סיום כתיבתו והדפסתו של הקובץ "משיח בודאי", בצרוף הפס"ד, המורה, מודיע ומכריז, שכבר נתקיימו כל התנאים המנויים ברמב"ם בסוף הלכות מלכים פי"א ה"ד, ל"משיח בודאי", וזאת החל משנת תשנ"ב, בכ"ק אדוננו מורנו ורבינו המלך המשיח שליט"א.

שנת התש"ע (770) ר"ת: תהא שנת (גילוי) עתיק, שישים שנה לנשיאות כ"ק האדמו"ר שליט"א המלך המשיח, הייתה שנה של חשבון-צדק, עבור כולנו.

ולמרות כל הפעולות הרבות והחשובות, על מנת להשלים את החסר ולעלות בהן "מחיל אל חיל", בכל הנוגע ל"עשו את כל אשר ביכולתיכם", התווספה והתעצמה בשנת ה-770 (ובמיוחד בסופה) ההכרה והידיעה על העדרו של הפס"ד המצ"ב, אשר עד הלום לא קרם עור וגידים (עיגון הסימנים ע"פ שיטת הרמב"ם).

הפנמת החיסרון הביאה לתנופת ענק, בקרב אנ"ש, שתורגמה למאמץ עילאי באיסוף החומר והמקורות בכדי לממשו.

הציבור הגדול שנרתם למשימה הקדושה הזו (מתוך התעוררות והתרגשות בקרב אנ"ש ברחבי העולם באופן של "מוסיף והולך, מוסיף והולך"), ויחד עימו החומר הנחוץ להשלמתו (כולל הקושיות והשקו"ט שבזה), עד כי ניתן לומר בהשאלה, אשר גם ב"מסעות" פסקי הדין של "המלך המשיח" עברנו את ה"חניות" הנחוצות וציוני הדרך ההכרחיים, החל מפס"ד של "בחזקת משיח" דרך הפס"ד משנת תשנ"ח וכו' ונראה אשר סוף כל סוף בזכות החריש והזריעה שקדמו לכך, מגיעים ל"ירדן יריחו" (ענינו של "משיח בודאי"), עת האסיף, בפס"ד הנוכחי.

תודתנו נתונה לכל הקהל הנפלא הזה, שמתעקש ולא מרפה, "הילדים של הרבי", התמימים, הרבנים, מורי ההוראה, השלוחים, ראשי הקהילות, הנשים הצדקניות וכו' אשר תורמים ימים כלילות (ועוד ידם נטויה), באופן של "יגעת ומצאת", מתוך דביקות

ל"קבוץ הניצוצות" וחשיפת האוצרות אותם הטמין לנו כ"ק
אד"ש המלך המשיח בשיחותיו, מאמריו ובהתוועדויות הרבות עד
להכרה שאכן הוא זה שהבטיחה עליו התורה - "משיח בודאי",
שהחינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה!

אנו תובעים מהקב"ה ומכל "מתבתא דרקינא", אשר גם הם יהיו
בין החתומים על הפס"ד, וכל אשר נותר יהי להשלים הוא:
"...נכנס כעת ממש לבית הכנסת, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות
לארצנו, הוא מוליך את כל היהודים בתוך כלל ישראל, לארץ
הקודש לירושלים עיר הקודש להר - הקודש לבית המקדש
השלישי" - (דברים, שבת חזון, תנש"א סי"ט).

אנו קוראים ופונים מעמקא דליבא, במיוחד ל"נחשונים" של שנת
תנש"א, אשר במסירות נפש קפצו תחילה לים, לפרוץ דרך חדשה
בעבודת הגאולה בעולם ואשר בזכותם נשמעו מילותיו הקדושות
של כ"ק אדמו"ר שליט"א המלך המשיח:
"...היום בפרשת תזריע מצורע, עוד לפני מנחה, שתהי' לידת
והתגלות המשיח עד שכולם יוכלו להכריז "שהחינו וקיימנו
והגיענו לזמן הזה..." - (ש"ק תזו"מ תנש"א)
ובזכותם החלו "אנשי הקומנדו" להקים את "מטה", "חדר
המבצעים" ו"חדר המלחמה" לענין המשיח ולכן אנו חוזרים
ומבקשים מכם, ל"סגור מעגל" ולהרתם להפצתו והחתמתו של
הפס"ד המצ"ב, כל זאת מתוך שמחה וטוב לבב.

בברכה
שלום קרויטורו

יחי אדוננו מורנו ורבינו המלך המשיח לעולם ועד

המעשה הוא העיקר :

ב"ה, ימות המשיח, ו' אלול, חודש הרחמים והסליחות, התשי"ע, שנת פרצת (770).

פסק דין!

באנו בזאת לעורר על הנחיצות הגדולה ביותר וצו השעה, לפסוק באופן נחרץ ותקיף ובאופן של אורות דתוהו בכלים דתיקון המיוחדים לשנה זו – שנת ה' תשי"ע (770) – ר"ת: תהא שנת (גילוי) עתיק, ששים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח, פסק דין המורה, מודיע ומכריז, שנתקיימו כל התנאים המנויים ברמב"ם בענין "הרי זה משיח בודאי" (סוף הלכות מלכים פרק י"א הלכה ד'), "אם עשה והצליח ונצח כל האומות סביביו ובנה מקדש במקומו² וקבץ נדחי ישראל³ – הרי זה משיח בודאי". וכבר הודיע (בתור שופט ונביא הדור) שזוהי דרגתו – משיח ודאי⁴ וכל שכן לאחר שכבר פסק, "גואל אחרון מנחם שמו"⁵ ועל כן מחוייב הקב"ה להתנהג עפ"י הוראותיו ("צדיק גוזר הקב"ה מקיים") כדלקמן:

"ועוד ועיקר: מאחר שכבר סיימו את עבודת השליחות - ניגש כל שליח אל המשלח האמיתי, הקב"ה, ומודיע: עשיתי את שליחותי, ועכשיו הגיע הזמן שאתה, כביכול, תעשה את שליחותך..." שלח נא ביד תשלח" – שלח לנו את משיח צדקנו בפועל ממש!"

"ואפילו אם עדיין יכול להיות ספק שהקב"ה רוצה להחזיק את בניי רגע נוסף בגלות למען גודל הנחת רוח שהעבודה בגלות מסבה לו – זועק יהודי:" כל מה שיאמר לך בעל הבית עשה חוץ מצא", כל מה שבעל הבית, זה הקב"ה, אומר צריך לעשות "חוץ מצא", חוץ מלהשאר עוד רגע ח"ו במצב של "צא" מחוץ לשולחן אביהם, מבקשים ותובעים כביכול מהקב"ה "שלח נא ביד תשלח"... והבא כבר את שלימות הגאולה האמיתית והשלימה! - (חיי שרה תשנ"ב סוף השיחה).

ובשיחת ויגש תשנ"ב סייב קובע: "והיום רק צריך לפתוח את העיניים, ואזי יראו איך שכל העולם תובע שכל יהודי כבר יהי בהמעמד ומצב דגאולה האמיתית והשלימה".

ע"כ עפ"י דבריו בשמות תשנ"ב הערה 54: "ע"ד שאמר הקב"ה
"נצחוני בני נצחוני" "וזה זכו, אם יגיעו בני ישראל למדרגה לנצח
כרצונם את השכינה ע"ד מי מושל בי צדיק, הקב"ה גוזר גזירה
והצדיק מבטלו, אז אחישנה".

ועפ"י דבריו בהתוועדויות תשנ"ב ח"א עמ' 59: "קא חייך ואמר
נצחוני בני נצחוני", היינו, שהקב"ה שמח על כך שבנ"י נותנים לו
עצה ופס"ד לסיים את הגלות הארוך (לאחרי שכלו כל הקיצין")
ולהביא את הגאולה האמיתית והשלימה...והעיקר - שלא ידחה
הדבר לכמה זמן, ח"ו, אלא יתקיים בפועל תיכף ומיד ממש".

ועפ"י קביעתו בתצוה (שיחה א') תשנ"ב סי"ב: "וגם אם ברצונו של
הקב"ה ב"נחת רוח" ממסירת נפש... מספיקה המסירות נפש של
בנ"י בכך שנמצאים עוד רגע בגלות!"

ע"כ הרינו קובעים בזאת פסק הלכה עפ"י דין תורתנו הקדושה
מבוסס על הלכות מלכים פרק י"א הלכה ד' - שכבר נתקיימו כל
התנאים ל"משיח בודאי", בכ"ק אדוננו מורנו ורבינו המלך המשיח
שליט"א (לאחר שכבר נפסק פס"ד שהוא נביא ו"בחזקת משיח"),
עפ"י שיחותיו הקדושות, ויתר על כן כבר הודיע שיש "את התגלות
המשיח"⁶ (לא רק מציאות משיח) ורואים גם את פעולותיו בעולם
ד" - אורו של משיח"⁸ - ועל כן הוא הוא משיח צדקנו - "משיח
בודאי".

וכבר הודיע ש"בפרט בימינו אלה - ימות המשיח - שבהם נמצאים
עכשיו, וצריכים רק "לפקוח את העיניים" ואז רואים שנמצאת
כבר הגאולה האמיתית והשלימה בפשטות..."⁹

היות ו"יש בכוחו של יהודי... לעורר כביכול את הקב"ה... ש"בואו
ונחשוב חשבוננו של עולם": לפי כל החשבונות... הי' צריך הקב"ה
כבר מזמן להביא את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח
צדקנו"... "מקבל יהודי (במקום זה ובזמן זה) את הכוחות הגדולים
והאחריות הגדולה ביותר לבקש ולצעוק להקב"ה "עד מתי?"¹⁰

ו-"כיוון שמצד מציאותם האמיתית דישראל שלמעלה מהעולם,
ירדתם לעולם לצורך העבודה דברור העולם היא באופן של רשות
...ועל כן היות ועבודתו של יהודי בעולם הזה היא רשות מחוייב

הקב"ה ל"ביומו תתן שכרו" - "תשלום השכר על העבודה הוא ענינה של העבודה עצמה – גילוי אלוקות בעולם, להיות לו יתברך דירה בתחתונים"¹¹ - שזהו ענין הגאולה האמיתית והשלימה, תיכף ומיד ממש! – "יתן הקב"ה.. לא רק באופן של מתנה, אלא גם באופן של תשלום חוב"¹¹

"כמו-כן הוא בנוגע לבנ"י: בהיותם ה"בכורים" של העולם, הרי ה"מקום" האמיתי דבנ"י, דכאו"א מישראל, הוא "לפני ה' אלוקיך", בבית המקדש"¹²
"זה שבנ"י הם "בכורים" – "מחשבתן של ישראל קדמה לכל דבר"... "ובשביל ישראל שנקראו ראשית תבואתה"¹³. ולכן מקומם הוא בבית המקדש "לפני ה' אלוקיך".

"צריכה להיות במיוחד בקשה בקול רם ("עד מתי"!!) והיות שה"ענית ואמרת" בא מיהודי שהוא "בכורים" לה' כלא חד עם הקב"ה... רצונו של הקב"ה הוא רצונו של יהודי ורצונו של יהודי הוא רצונו של הקב"ה – יש בכוחו של יהודי לפעול שהקב"ה יבטל את הגלות ויביא את הגאולה תיכף ומיד ממש!"
ולכן ישנה המציאות (ש)אין הקב"ה ממתין עד שתהיי הקריאה בפועל, אלא "טרם יקראו ואני אענה"¹⁴

ומציעים בזאת לקב"ה עצה למניעת חילול שם ה':
"הרי כללות ענין הגלות הוא הפך קידוש השם, כמפורש בקרא "שמי הגדול המחולל בגויים", "ומהו החילול, באמור אויבהם עליהם עם ה' ומארצו יצאו ולא הי' יכולת בידו להציל את עמו ואת ארצו" וקידוש שמו יתברך נעשה ע"י הגאולה"¹¹

וכיוון ש"ענין הגלות הרי אינו שייך לבנ"י כלל וכלל, כיוון שמקומו של יהודי הוא סמוך על שולחן אביו "לפני ה' אלוקיך" בבית המקדש" לכן בכוחו "לבטל מיד את הגלות... ולגלות בזה את הגאולה האמיתית והשלימה"... "ויהי רצון שע"י ה"ענית ואמרת" דיהודי, שמבקש וצועק לקב"ה: אנא רחם והוצא כבר את בנ"י מהגלות, והבא כבר את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.. ויהי רצון מהשם שזה יפעל את פעולתו ויביא את הגאולה תיכף ומיד ממש" –¹⁵ והקב"ה עונה: "נצחוני בני נצחוני" וממשיך "וענית ואמרת" – שיהי' תכף ומיד ממש"!!!

ולכן אנו תובעים ודורשים וצועקים ומתעקשים (כי עם קשה עורף הוא למעליותא"16) ומבקשים מהקב"ה, אשר גם הוא כביכול יצא מהגלות, ויקויים בו "וייקץ... כגבור מתרונן מיין וכו' "17 וגם הקב"ה יסכים סוף כל סוף להביא את שלימות הגאולה האמיתית והשלימה, לעיני בשר של כל באי עולם ובנין בית-המקדש השלישי כפשוטו ממש ו - "שלח נא ביד תשלח" הלא הוא כ"ק אדמו"ר, מנחם מענדל שליט"א, משיח בודאי, דוד מלכא משיחא, ויגאל אותנו בגאולה חסידית18 בטהרתה, גאולה מתוך שמחה פורצת גדר, מתוך ריקוד ושירה, גאולה מתוך התרוממות הנפש ועד פיזו וכירכור ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו המלך המשיח לעולם ועד.

להעיר שמעמדו של הרבי שליט"א מלך המשיח כמשיח ודאי, הינו משנת תשנ"ב ועל כן בכוחו של הפסק דין לתקן למפרע (ראה ירושלמי כתובות פ"א ה"ב, יורה דעה הלכות נדה ש"ך יו"ד סי' קפט ס"ק י"ג, רמב"ם – נשים הלכות אישות פ"ב, אגרות קודש ח"ז עמי שנו').

1. ספר השיחות תשנ"ב ח"א עמ' 318 חיי שרה נבי בלתי מוגה, חיי שרה תשנ"ב מוגה, וישב תשנ"ב, ויגש ס"א ו-ס"ב. 2. התועודויות תש"מ – שבת חזון ס"א, בית רבינו שבבבל ס"ד ובהערות 33,35,38. 3. ויקהל תשנ"ב כד אדר, ויקהל תשנ"ב כה אדר ועוד. 4. לקוי"ש חיי"ג עמ' 297 הערה 14 ובמטות-מסעי תנשי"א ס"י"ג בסופו (ביצוע הפעולה). 5. תצוה תשנ"ב הערה 81. 6. כי תצא תנשי"א, וארא תשנ"ב ס"י"ב. 7. תולדות (שיחה ב' בסופה), וישב נבי, ויגש נבי, משפטים נבי ס"ב, קונטרס בית רבינו שבבבל (הערה 12). 8. תולדות תשנ"ב ס"י"א. 9. מוצאי יט' כסלו תשנ"ב 10. עקב תנשי"א ס"י"ב 11. כ"תצא תנשי"א ס"ו ו- ס"ט 11א. מקץ תשנ"ב ס"י"ד 12. תבוא תנשי"א ס"י"ג 13. שם ס"ו 14. שם ס"י"ד 15. שם ס"י"ד 16. כח' סיון תנשי"א 17. תהילים עח, סד. 18. ע"פ המבואר בתורת החסידות.

ולרוצים לעיין בביאור הסימנים בהרחבה יעיינו בביאור המצורף.

ועל כך באנו החתומים מטה:

שם הרב: _____ חתימה: _____

שם הרב: _____ חתימה: _____

שסהרב: _____ חתימה: _____

שסהרב: _____ חתימה: _____

שסהרב: _____ חתימה: _____

שסהרב: _____ חתימה: _____

שסהרב: _____ חתימה: _____

שסהרב: _____ חתימה: _____

שסהרב: _____ חתימה: _____

שסהרב: _____ חתימה: _____

שסהרב: _____ חתימה: _____

שסהרב: _____ חתימה: _____

שסהרב: _____ חתימה: _____

שסהרב: _____ חתימה: _____

שסהרב: _____ חתימה: _____

שסהרב: _____ חתימה: _____

שסהרב: _____ חתימה: _____

שסהרב: _____ חתימה: _____

שסהרב: _____ חתימה: _____

שסהרב: _____ חתימה: _____

שסהרב: _____ חתימה: _____

שסהרב: _____ חתימה: _____

הערות והארות ניתן להעביר למייל shalom770@hotmail.com

ביאור הסימנים לזיהוי משיח בודאי.

בהלכות מלכים פרק יא' הלכה ד' קובע הרמב"ם סימנים לזיהוי מלך המשיח וזה לשונו:

"ואם יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו, כפי תורה שבכתב ושבעל פה, יכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמות ה' – הרי זה בחזקת שהוא משיח. אם עשה והצליח **ונצח כל האומות שסביביו ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל – הרי זה משיח בודאי**, ויתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד, כי אז אהפוך אל העמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' ולעובדו שכם אחד".

וידועים דברי הרבי שליט"א המלך המשיח מלקו"ש חט"ו עמ' 493 וזה לשון קודשו:

"והרי פס"ד ברור הוא ברמב"ם (מלכים ספ"א) ע"ד אופן סיום תקופת הגלות והתחלת תקופת הגאולה **ועל הסדר**, ש"יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה וכו' שבכתב ושבע"פ **ויכוף** כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמות ה' (וגם אז אין עדיין ודאות כ"א **כשלאחרי כ"ז**) הצליח **ובנה** מקדש במקומו (כי אחר לא יעשה זה) וקבץ נדחי ישראל (כי עד אז עדיין פזורים יהיו) ה"ז "משיח בודאי".

מכאן שענין ה"חזקת משיח" אינו סופי ומוחלט!!!

ע"כ חובה עלינו ללמוד הסימנים המבררים את זהות "משיח בודאי" ע"פ הרמב"ם (שהינו הפוסק היחידי, בנושא זה ושום סימן אחר לא יכול להחליף את פסק דינו, חזק ככל שיהי') ולהבין את לשונו בהלכה זו, ע"מ שנוכל לזהות את משיח צדקנו, כ"משיח בודאי" ולומר עליו "דין הוא מלכא משיחא" (ירושלמי תענית פ"ד ה"ה דף כד, א') והוא "זה שהבטיחה עליו תורה" (הלי מלכים פי"א, ה"ד) והוא זה שיבוא לגאול אותנו תיכף ומיד ממש, אכ"ר.

א. סימן א' - "נצח כל האומות שסביביו"

בכדי לעמוד על סימן זה יש לשאול האם הרמב"ם התכוון למלחמה של ממש?

ואולי כדמיון לדוד המלך נצטרך לומר שאכן המדובר במלחמה של ממש (והראיה לכך עצם ההשוואה שעושה הרמב"ם בהלכה א': "במשיח ראשון שהוא דוד... ומשיח האחרון... אראנו ולא עתה זה דוד אשרנו ולא קרוב זה מלך המשיח וכו'"), אך דוקא בגלל שדוד נלחם מלחמות של ממש (ולמרות ששר צבאו, יוא ב, נלחם ולא דוד בעצמו שהי' יושב ולומד ובזכות לימודו היו מנצחים) נאמר לו: "דם לרוב שפכת ומלחמות גדולות עשית, לא תבנה בית לשמי כי דמים רבים שפכת ארצה לפניי" (דברי הימים א' כב, ח) – נשללה ממנו הזכות והאפשרות לבנות את בית ה' ודוקא שלמה בנו הוא זה שבנה, על כן חייב לומר שכאשר הרמב"ם כתב באחד מהסימנים לזיהוי מלך המשיח "ונצח אומות שסביביו" – אין כוונתו לנצחון של מלחמה גשמית, אלא בהכרח לומר שכוונתו היא מלחמה של קודש, מלחמה רוחנית, "וניצח" מלשון נצח, הנצחת אלוקות באומות העולם שיאמינו בא-ל אחד ויקבלו עליהם את המוטל עליהם עפ"י תורה, "ליכוף באי עולם" בשבע מצוות בני נח וכאשר יעשה זאת המלך המשיח, כיון שרק בתקופתו תהי' אפשרות כזו, מצד ביטול שעבוד מלכויות שתהי' בתקופתו אזי נדע שסימן זה התקיים (דוקא ע"י הפצת שבע מצוות בני נח).

בפי"א ה"א מגדיר הרמב"ם את תפקידו של המלך המשיח: "המלך המשיח עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות דוד לישנה לממשלה הראשונה, ובונה המקדש ומקבץ נדחי ישראל. וחזרין כל המשפטים בימיו כשהיו מקודם." כלומר תפקידו של המלך המשיח הוא להחזיר שלימות התומ"צ ואם כן מלחמותיו הם גם בקשר לתפקיד זה, ואם כן הנצחון מתבטא בזה שכל האומות שהפריעו בעבר לעם היהודי לקיים תומ"צ יפלו (או יתהפכו לטובת עזרה לעם היהודי, בארצם).

ובאופן אחר:

"נצח כל האומות שסביביו"

כאמור שהלכה זו היא בהמשך להלכה של בחזקת משיח ששם מציין ש"לחם מלחמות ה' " (וראה לעיל שאין המדובר במלחמה ממש, אלא במלחמה רוחנית- ראה גם בספרו של הרב וולפא "יחי

המלך המשיח", עמי ריט' ואילך) ולכן גם בהמשכה צריך להיות באותו הענין שהניצחון צריך להיות ברוחניות, כלומר חייב לומר שהמלך המשיח אמור להלחם באומות שנלחמו או לוחמים בתורת ה' וביהודים בארצם (כגון האנוסים, ובמדינות שאסרו על היהודים לשמור תומ"צ) וזאת ניתן להסיק מכך שתכליתו של המלך המשיח היא שיביא לשלימות התומ"צ "ומפני זה נתאוו... לימות המשיח, כדי שינוחו ממלכויות שאינן מניחות להם לעסוק בתורה ובמצוות כהוגן" (הלכות תשובה) או "נתאוו... לימות המשיח... כדי שיהיו פנויים בתורה ובחוכמה" (הלכות מלך המשיח, וראה החילוק בניהם בהדרן על הרמב"ם תשמ"ט).

ויש עוד לדייק מהו "שסביביו"?

באם נאמר שכוונת הרמב"ם הייתה על ארצות ואומות שסביבו כפשוטו (שע"ד הפשט הי' ניתן לחשוב כך, כיון שמלחמה מנהלים בד"כ עם ארץ שכנה ולא ארץ רחוקה) והמדובר הוא על מלחמה רוחנית, אזי באם הי' קם, הל"ית, וח"ו, צורר על היהודים בארץ רחוקה ממושבו של המלך המשיח, האם לא הי' נלחם בא בגלל שהיא רחוקה והי' נותן ליהודים שם לסבול, ר"ל? ויש עוד להוסיף מה למלחמה רוחנית ולמרחקים ועל כן מדוע הוסיף הרמב"ם בלשונו את הביטוי "שסביביו"?

אלא שחייב להסביר פשט לשונו בדרך שונה, שניתן לומר שכוונתו הייתה על האומות שבהם "סבב" מלך המשיח, בהולכו מארץ לארץ (ומאומה לאומה) ע"ד אברהם אבינו ע"ה, שבהליכתו בארץ ימה וקדמה צפונה ונגבה קנה את הארץ, כך גם המלך המשיח שבארצות שבהם סבב או יסבוב הוא מברר אותם ופועל אצלם את ענין ההתהפכה שמאומה שנלחמה נגד תורת ה' ועמו תהפוך למסייעת לקיום תומ"צ ע"י בני"ה היושבים בקרב אותה אומה וזהו "נצח כל האומות שסביביו".

עוד ניתן לומר שכאשר יפעל המלך המשיח על אומות העולם לשמירת שבע מצוות בני נח ויגרום להם לאמונה בא-ל אחד אזי ידוע הכלל ש"בכלל מאתיים, מאה" אזי בודאי שה"נצח" ישנו כבר!

ולהעיר מכתבי הרמב"ן ח"א עמי שכ"ה :
"המשיח ילמד את כל העמים להשכיל ולדעת את ה'".

הרמב"ם בסוף הלכות מלכים פי"א, ה"ד כותב:
"... ויתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד, שנא': "כי אז
אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרא כולם בשם ה' לעבדו שכם
אחד".
ומבאר הרבי שליט"א המלך המשיח (תשמ"ח, ספר השיחות ח"ב
עמ' 389):

"עיקר החידוש בפעולתו של משיח, תהי' תיקון העולם והאומות,
ולא בכך שיפעל שבני ישראל יוכלו לקיים את התורה במנוחה.
כי קיום התורה במנוחה כבר הי' בעולם (כגון בימי שלמה
וחזקיה'), אולם תיקון האומות- לא נפעל בשום תקופה, רק
בתקופת המשיח".

כלומר ענין תיקון העולם והאומות, זה עיקר בפעולתו של משיח
וכאשר יהי' אדם שיעמוד בכל הלכות הרמב"ם מ"יעמוד מלך ועד
בנה מקדש במקומו" ותיקן את אומות העולם נדע בוודאות שזה
המלך המשיח.
וכיצד עושה זאת מלך המשיח:

1. "וכאמור לעיל (ס"י) שבזה נכלל גם הדיבור עם בני נח אודות
מעלת ימות המשיח, ש"באותו הזמן לא יהי' שם לא רעב ולא
מלחמה כו'...וכאמור בדברים היוצאים מן הלב, שנכנסים אל הלב,
כטבע האדם (ולא רק בניי אלא גם בני נח)". (התוועדויות תשמ"ו
ח"ג עמ' 194)

2. "הן בתורת הרמב"ם, וכפסק הלכה הברור שלו בספרו משנה
תורה ד"צוה משה רבינו מפי הגבורה לכוף את כל באי העולם
לקבל מצוות שנצטוו בני נח" (הלכות מלכים פי"ח ה"י)...והיינו
שהעניין דביאת המשיח נוגע לא רק לבניי לחוד אלא גם לכל
העולם כולו, גם לבני נח...". (התוועדויות תשמ"ו ח"ג עמ' 100).

3- "משא"כ בזמן הזה, הגם שישנו הציווי "לכוף את כל באי העולם
לקבל מצוות בני נח..."- (אחרון של פסח התוועדויות תשמ"ח ח"ג
עמ' 145).

ראה שם בהערה 55:

"...ושלימות ענין המשיח מתאר הרמב"ם בסוף ההלכה "ויתקן את
העולם כו' ". ועוד ועיקר שמיח יביא שלימות גם בעבודת בניי
בתומ"צ- הרי עיקר חידושו של משיח הוא בתיקון העולם..."

ב. סימן ב' - "בנה מקדש במקומו".

הרמב"ם בהלכות מלכים פרק י"א ראש הפרק הלכה א' כותב:

"המלך המשיח עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות דוד לישנה לממשלה הראשונה, **ובונה המקדש** ומקבץ נדחי ישראל. וחוזרין כל המשפטים בימיו כשהיו מקודם."

ובסוף הפרק הלכה ד' כותב:

"ואם יעמוד מלך מבית דוד כו' – הרי זה בחזקת שהוא משיח. אם עשה והצליח ונצח כל האומות שסביביו **ובנה מקדש במקומו** וקבץ נדחי ישראל – הרי זה משיח בודאי, ויתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד, כי אז אהפוך אל העמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' ולעובדו שכם אחד."

ויש לדייק מסי' דיוקים בלשון הרמב"ם (וכידוע גודל דיוק לשונו – ראה אגרות קודש חט"ז עמ' רטז' והתוועדיות תשמ"ג ח"א עמ' 509).

א. מדוע כותב הרמב"ם בהלכה א' "בונה המקדש" (ב-ה' הידיעה) ובהלכה ד' כותב "ובנה מקדש במקומו" (בהשמטת ה' הידיעה)?

ב. מדוע מוסיף (או משנה) הרמב"ם בלשונו בהלכה ד' את המילה "במקומו"?

ג. מהו הצורך להשמיענו כאן (בהלכה ד') שהמקדש הוא **במקומו** ולאידך מדוע **אינו מפרש המקום**, "ובנה מקדש בירושלים"?

ד. באם הרמב"ם רוצה לומר לנו שבית המקדש צריך להיות מכוון במקומו, מדוע לא כותב בהלכה א' "ובנה המקדש במקומו"? ולאידך באם זו כוונתו, מדוע לא ביאר, בהלכות בית הבחירה, את מקומו המדוייק של המקדש בהר הבית?

על מנת לבאר זאת יש להקדים תחילה וללמוד את **פשט** לשון הרמב"ם **בהלכות מלכים**, מהלכות בית הבחירה.

בהקדים מסהמ"צ לרמב"ם מ"ע כ':
"מצות עשה" שציוונו לבנות בית הבחירה לעבודה בו יהי
ההקרבה והבערת האש תמיד... והוא אמרו ית' ועשו לי
מקדש... "שזה הכלל כולל מינים רבים שהם המנורה והמזבח
כולם מחלקי המקדש והכל יקוּ מקדש, וכבר יחד הציווי בכל
חלק וחלק".
(א) מכאן למדים שלשיטת הרמב"ם **הגדר** הכללי דבית הבחירה
הינו בית להקרבת קורבנות. (והרמב"ן לשיטתו חלק עליו).
(ב) הרמב"ם מחלק **בלשונו וכן בתוכן הגדרת המושגים** בין
"המקדש" ל"מקדש"!!!

בהלכות בית הבחירה פרק א', הלכה א' (שהלכה זו היא הלכה
כללית, **הגדר והמכוון** של בית המקדש, תכלית בית המקדש, כפי
שכתב בסהמ"צ דלעיל) כתב הרמב"ם:
"מצות עשה לעשות בית לה', מוכן להיות מקריבים בו
הקרבנות, וחוגגין אליו שלוש פעמים בשנה-- שנאמר "ועשו לי
מקדש" וכבר נתפרש בתורה משכן שעשה משה רבנו, והיה
לפי שעה-- שנאמר "כי לא באתם, עד עתה...".

להעיר שהרמב"ם לא מביא הכתוב שנאמר בו הלשון של **בחירה**,
"והיי המקום אשר יבחר ה' לשכן שמו שם" (על אף שקורא
להלכות אלו "הלכות בית הבחירה"),
מכאן שכל בית שנעשה להיות **מוכן** להקריב בו הקורבנות נקרא
"מקדש" (ואינו קוראו "המקדש"!) - (וראה בהרחבה בחידושים
וביאורים בהלכות בית הבחירה עמ' כג'-כד' ובהערה 45).

ויש גם לשאול על הלכה זו מדוע כותב הרמב"ם "לעשות בית לה',
מוכן להיות מקריבים בו קורבנות" הלא יכול לקצר בלשונו ולכתוב
"לעשות בית לה' להקריב בו קורבנות" (ע"ד כותבו בהלכה ג':
"לבנות בהן בית לה', ולהקריב בהן קרבן") או "לעשות בית לה'
להיות מקריבים בו קורבנות"
(הרי כפשוט שצריך לזה הכנה) מהו דיוק לשונו "**מוכן להיות**"?

מסביר הרבי שליט"א המלך המשיח:
"משמע מדבריו שהבית והמצוה בבנייתו אינו בשביל ההקרבה
כ"א "בית לה'" (היינו להשראת השכינה), אלא שהבית צ"ל
באופן ש"מוכן להיות מקריבין בו הקורבנות וכן מוכח מלשונו

שם ה"ג "נאסרו כל המקומות כולן לבנות בהן בית לה' -- (ראה חידושים וביאורים בהלכ' ביהב"ח עמ' כד' הערה 45).

וכן מוכח מלשונו בשורש יב': "שיהי' לנו בית **מוכן** יבואו אליו כו' " וכ"ה הוצאת העליר (ובהוצאת קאפח: "שיהא לנו בית שאליו פונים") – (שם עמ' י' הערה 39).

ואולי כוונתו בזה בית "מוכן להיות" – מלשון **הכנה** להקריב בו הקורבנות, ובכך רמז על האפשרות לגאולה ניסית (ולא רק כציווי המוכרח והמוטל על בני"י, אלא גם) ע"י הקב"ה בבנין בית המקדש היורד מן השמים ועם ישראל עושה רק את **ההכנה** לבית זה (ונראה בהמשך כיצד).

ובהלכה ב' מפרט הרמב"ם :

"כיון שנכנסו לארץ, העמידו המשכן בגלגל ארבע עשרה שנה שכבשו ושחלקו. ומשם באו לשילה, ובנו שם בית של אבנים; ופרסו יריעות המשכן עליו, ולא הייתה שם תקרה. ושס"ט שנה, עמד **מקדש** שילה. וכשמת עלי, חרב ובאו לנוב ובנו שם **מקדש**; וכשמת שמואל, חרב ובאו לגבעון ובנו שם **מקדש**. ומגבעון באו לבית העולמים. וימי נוב וגבעון, שבע וחמישים שנה".

מהלכה זו למדים **כל** המשכן שגם הי' בית להקריב בו קורבנות קוראו הרמב"ם בשם **מקדש** (ולא **המקדש** כפי שנראה בהמשך בהלכה ג' ויתרה מזו מכנה את בית המקדש "בית עולמים").

ובהלכה ג' משנה הרמב"ם מלשונו הרגיל - "מקדש", ומכנה את בית הבחירה ("בית לה" – בלשונו) אשר בירושלים "המקדש" וזהו לשונו:

"כיון שנבנה **המקדש בירושלים**--נאסרו כל המקומות כולן לבנות בהן בית לה', ולהקריב בהן קרבן; ואין שם בית לדורי הדורות **אלא בירושלים בלבד**, ובהר המורייה שבה--שנאמר "ויאמר דויד זה הוא, **בית ה' האלוהים**; וזה מזבח לעולה, לישראל", ואומר "זאת מנוחתי, עדי עד".

והרי יכול הרמב"ם הי' לכתוב "כיון שנבנה **מקדש** בירושלים...--" (ללא יתור ה- ה') וגם אז הי' מובן שכוונתו לבית המקדש בירושלים, ואעפ"כ מדייק הרמב"ם וכותב "**המקדש**" כפי שכותב **בכל** הלכות בית הבחירה.

מכאן למדים שבכל מקום בו יכנה הרמב"ם את בית ה' - "המקדש" כוונתו היא בית המקדש אשר בירושלים בלבד (ובכל מקום שלא יכנה באופן זה או לא יציין במפורש "בירושלים" נצטרך לומר שמדבר על מקום אחר (או ענין אחר) כהלימוד מלשונו כאן "כיון שנבנה המקדש בירושלים... ואין שם בית... אלא בירושלים בלבד ובהר המוריה...")

ראיות נוספות לענין זה:

1. הלכה יב': "אין בונין את המקדש בלילה, שנאמר "וביום, הקים את המשכן" ביום מקימין, לא בלילה; ועוסקין בבניין מעלות השחר, עד צאת הכוכבים. והכול חייבין לבנות ולסעד בעצמן ובממונם--אנשים ונשים, כמקדש המדבר; ואין מבטלין תינוקות של בית רבן לבניין. ואין בניין בית המקדש דוחה יום טוב".

[ואין להקשות ממסכת סוכה מא', א' ששם רש"י ותוספות סוברים שירד מוכן מן השמים, כיון שהרמב"ם כתב את שמוכרח להיות במצב שלא זכו וגם הרמב"ם יסכים לגאולה ניסית, במצב של זכו, שירד מוכן ומשוכלל מן השמים, אך היותו והרמב"ם הוא ספר הלכות, שעפ"י הלכה בנין המקדש הינו חיוב המוטל על בניי, לפיכך הוא מדגיש את אותו חלק של בנין המקדש שיבנה ע"י ישראל (וע"י זה הם מקיימים את מצותם בשלימות). - ראה בהרחבה בשערי גאולה עמ' קי-קיט']

ואיזה מקדש עוד מצפים לבנות? - המקדש השלישי והנצחי.

גם בהלכה זו יכול הי' הרמב"ם לכתוב "כהמקדש במדבר" ובכל זאת כתב "כמקדש המדבר"- ללמד, שאין מקדש זה כמו "המקדש אשר בירושלים".

וע"ד אפשר מדוע כותב כאן אודות המשכן שבמדבר וקוראו "מקדש" בשעה שבהלכה אי קוראו "משכן" (ורק כאשר כותב אודות הבניי בנוב קוראו "מקדש"), היות ומעשה ידיו של משה נצחיים, הרי ידוע שלבסוף לכשיתגלה המשכן (שבנה משה) שנגנו, גם הוא יתחבר לבית המקדש דלעתיד לבוא והיותו והמשכן יהי חלק מבית המקדש קוראו כאן "מקדש המדבר". (ראה סימוכין מלקו"ש מתורגם חט"ז עמ' 500 ואילך, לקו"ש חכ"א מתורגם עמ' 167 הע' 43 ועמ' 172 ס"ט)

2. פרק ז' הלכה א' :

"מצות עשה ליראה מן **המקדש**, שנאמר "ומקדשי תיראו" ולא מן המקדש אתה ירא, אלא ממי שציווה על יראתו. ובהלכה ב' :

"ואיזו היא יראתו: שלא ייכנס אדם **להר הבית** במקלו, או במנעל שברגליו, או באפונדתו, או באבק שעל רגליו, או במעות הצרורין לו בסדינו. ואין צריך לומר, שאסור לו לרוק בכל הר הבית; אלא אם נזדמן לו רוק, מבליעו בכסותו".

מכאן לימוד נוסף שכוונת הרמב"ם בלשונו "המקדש" היא למקומו ב"הר הבית".

3. ובפרק ז' הלכה ז' :

"אף על פי ש**המקדש** היום חרב בעוונותינו, חייב אדם במוראו כמו שהיה נוהג בו בבניינו. לא ייכנס אלא למקום שמותר להיכנס לשם, ולא יישב בעזרה, ולא יקל ראשו כנגד שער המזרח: שנאמר "את שבתותיי תשמורו, ומקדשי תיראו" מה שמירת שבת לעולם, אף מורא מקדש לעולם, שאף על פי שחרב, בקדושתו עומד".

ובהלכה ח' :

"בזמן שהיה **המקדש** בנוי--אסור לו לאדם להקל את ראשו מן הצופים, שהוא חוץ לירושלים ולפנים: והוא שיהיה רואה את **המקדש**, ולא יהיה גדר מפסיק בינו ובין **המקדש**".

מההלכות הנ"ל (בסימן זה) מוכח בוודאות גמורה שכאשר כותב "המקדש" כוונתו למקדש שבירושלים.

(להעיר שישנם מקומות שכותב אודות המקדש בירושלים אך מציין "מקדש" וזאת רק מהסיבה של כתיב לשוני- לשון תחבירית).

4. פרק ח' הלכה א' :

"שמירת **המקדש** מצות עשה--ואף על פי שאין שם פחד מאויב, ולא מליסטים: שאין שמירתו אלא כבוד לו; אינו דומה פלטורין שיש עליו שומרין, לפלטורין שאין עליו שומרין".

ובהלכה ב' :

"ושמירה זו, מצותה כל הלילה; והשומרין הם הכוהנים והלויים-- שנאמר "אתה ובניך איתך, לפני אוהל העדות", כלומר אתם תהיו שומרין לו. והרי נאמר "ושמרו את משמרת אוהל מועד", ונאמר "והחונים קדמה לפני אוהל מועד מזרחה משה ואהרן ובניו, שומרי משמרת המקדש".

[ואין להקשות מכאן שהפסוק קורא את המשכן – "שומרי משמרת המקדש" מבי סיבות :

א. התורה היא נצחית ולכן מכנה את המשכן "המקדש", כיון שכך יקראו גם כל המקדשות.

ב. כיון שזהו המקום שבו הקריבו, בשעתו קורבנות, נקרא

"המקדש", ואעפ"כ קורא הרמב"ם למשכן שילה, נוב וגבעון – "מקדש" ולא "המקדש" - (ראה פ"א ה"ב).

ג. ידוע שלשון חכמים שונה מלשון המקרא]

מארבעת ההלכות (האחרונות המובאות כאן, סעיפים 3 ו-4) למדים שכאשר הרמב"ם כותב "המקדש" – כוונתו בפשטות- המקדש אשר בירושלים!!!

ובהלכות תפילה פ"ה ה"ג :

"נוכח המקדש כיצד: היה עומד בחוצה לארץ, מחזיר פניו נוכח ארץ ישראל ומתפלל; היה עומד בארץ, מכוון פניו כנגד ירושלים; היה עומד בירושלים, מכוון פניו **כנגד המקדש**; היה עומד במקדש, מכוון פניו כנגד בית קודש הקודשים".

והנה ראייה נוספת גם מהלכות תפילה (ולא רק מהלכות בית הבחירה) שאכן זאת כוונת הרמב"ם.

מכל הנ"ל מוכח שבפשטות לשון הרמב"ם, כל מקום שמכנהו "המקדש" – כוונתו בהכרח לבית המקדש בירושלים, בית עולמים, מקדש שבו עובדים כהנים ולוויים.

לסיכום:

בכל מקום בו הרמב"ם כותב "המקדש" – כוונתו לבית המקדש - אשר בירושלים, בית המקדש כפשוטו (הבית השלישי)!!!

לאחר שבארנו את לשון הרמב"ם בכותבו "המקדש" צריך לבאר:

מהי כוונתו כשכותב "מקדש"?

יש להקדים בדבריו בראש הלכות "בית הבחירה": "ועשו לי מקדש" – שזה "בית לה' מוכן להיות מקריבים בו הקורבנות"

הרמב"ם מציין בפ"א ה"ה:

"ואלו הן הדברים שהן עיקר בבנין הבית. עושים בו קדש וקדש קודשים... וכל המוקף במחיצה זו כעין חצר אהל מועד הוא הנקרה עזרה והכל נקרא מקדש".

מובן מפשטות לשונו, ש"הדברים" שהם "עיקר בבנין הבית" הם כעין ובדומה להמשכן ולכן מכנה את כללות ה"דברים" – "מקדש" כפי שמכנה את כל המשכנות בה"ב. – (ראה חידושים וביאורים בהל' ביהב"ח מהרבי שליט"א, עמ' עו' ס"א)

או כפי לשונו בספר המצוות מ"ע כ': "שצונו לבנות בית הבחירה לעבודה בו כו' " ולאחרי זה ממשיך:

"שזה הכלל כולל מינים רבים שהם המנורה והשולחן והמזבח וזולתם כולם מחלקי המקדש והכל יקרא **מקדש** וכבר ייחד הציווי בכל חלק וחלק".

כלומר שכל פרטי המקדש הם פרטים מהכלל והינם הכשר בלבד למציאות הכלל (ראה חידושים וביאורים בהל' ביהב"ח מהרבי שליט"א, עמ' כו' ס"א וס"ב ובלקו"ש חכ"א עמ' 280 ס"ג- ס"ו) וע"כ כשכותב, "מקדש" בהכרח שכוונתו לפרטי בית המקדש (או כפי דלעיל, שקורא למשכנות- "מקדש", ראה ה"ב).

(להעיר גם שמכאן הראיה שלא מוסיף את ה' הידיעה כצורך בניסוח דבריו, אלא כדבר נוסף ושונה כאשר כותב ללא ה' הידיעה).

{ כסיוע לדיוק זה ראה גם לשון הרמב"ם בהלכות בית בחירה בנוגע למזבח (פ"ב ה"א, "המזבח מקומו מכוון ביותר", ה"ג, "הוא המקום שבנה בו אברהם המזבח", ה"ד, "מידות המזבח מכוונות", לעומת שינוי הלשון בה"ה, "מזבח שעשה משה... ומזבח שעשו בני הגולה") וכן בפ"ג ה"א, "המנורה מפורשת בתורה... – המנורה הידועה, כיון שהיו עוד מנורות בחצר שלא היו כדוגמתה). }

ובהלכות תפילה פי"א הי"א :

"בתי כנסיות ובתי מדרשות שחרבו, בקדושתן הן עומדין:
שנאמר "והשימותי את **מקדשיכם**"
מפשט לשונו שמצטט מהפסוק "והשימותי את **מקדשיכם**" ביחס
לבתי כנסיות, הרי קורא להם "**מקדש**" – כפשוט לרמב"ם שכל
בית-כנסת הוא: "**מקדש מעט**".

ע"כ כאשר כותב הרמב"ם בהלכות מלכים פי"א ה"ד: "ובנה מקדש
במקומו" ולא "ובנה המקדש במקומו" חייבים אנו לדרוש את דיוק
לשונו ולהבין את כוונתו.

כעת נוכל לבאר את דברי הרמב"ם בהלכות מלכים פי"א הי"א :

"המלך המשיח עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות דוד לישנה
לממשלה הראשונה, **ובונה המקדש** וכו' "

לאחר שהרמב"ם ביאר כבר בהלכות "בית הבחירה" **שמקומו** של
בית המקדש הינו **בירושלים** אינו צריך (כאן) לחזור ולבאר זאת
שוב (כפשוט כבר ללומד שהמדובר בבית המקדש אשר בירושלים)
וע"כ מסתפק הרמב"ם בלשון קצרה (כדרך חכמים) בהלכה זו
וכותב "בונה המקדש" – (ודרכו זו שמאריך במקום אחד ומקצר
במשנהו, מבאר הרבי ברשימת דבריו עם הרב מרדכי אליהו,
התוועדויות תשמ"ו ח"ב עמ' 860).

דבר נוסף שיש לציין שבהלכה א', בהלכות מלכים, כותב הרמב"ם
את מהות תפקידו, "הגדר והמכוון" של המלך המשיח (ראה לקו"ש
חי"ח עמ' 281 הערה 66) "להחזיר מלכות דוד ליושנה וכו' " ולכן
לא כותב בהלכה א' את הסימנים לזיהוי מלך המשיח (ילחם
מלחמות ה' וכו'), ענין זה ניתן ללמוד גם מעצם דיוק הלשון
ברמב"ם שבהלכה א' כותב: "המלך המשיח עתיד כו' ", (וראה
לשונו גם בהמשך ההלכה), כלומר המלך המש הידוע (ולכן
משתמש ב-ה' הידיעה) שזהו כבר **לאחר** שהוא "משיח בודאי", כיון
שבגדר התפקיד חייב המלך המשיח ל"שמש" כאשר כל הסימנים
כבר נתקיימו בו.

ואילו **בסימני הזיהוי** של מלך המשיח, בהלכה ד' כותב "...הרי זה
משיח בודאי" (ללא ה' הידיעה, שהרי יכול הי' לכתוב "הרי זה
המלך המשיח בודאי" או "הרי זה המשיח בודאי").

לסיכום:

בכל הלכה בה כותב הרמב"ם "מקדש" – כוונתו :

א. בית כדוגמת המשכן כנ"ל פ"א ה"ב.

ב. פרט במקדש – כנ"ל פ"א ה"ה.

ג. בית כנסת- מקדש מעט- ראה הלכות תפילה פי"א הי"א.

ואולי ניתן לתרץ ששלושת הדעות חד הם כפי שנראה בהמשך.

ועדיין צריך ביאור, מהו דיוקו בהוספת הלשון
"במקומו"?

ויש להקדים לבאר וללמוד מלשונו בהלכות אחרות את שיטתו
כאשר כותב מושג זה ("במקומו") בהלכות מלכים.

א. הלכות בית הבחירה פי"ב הי"א :

"המזבח **מקומו** מכוון ביותר ואין משנין אותו **ממקומו** לעולם"
כפשוט שכוונתו על מקומו הגשמי של המזבח שצריך להיות
במקומו המכוון.

ב. הלכות תמידין ומוספין פי"ג הי"ב :

"מזבח שנעקר מקטירין הקטרת **במקומו**"

כוונתו כפשוט על "מקומו" לפני שנעקר.

ג. הלכות פסולי המוקדשין פי"א הכ"ג :

"והולכה שלא ברגל אינה הולכה, לפיכך כהן גדול שקיבל את
הדם ועמד **במקומו** וזרקו למזבח נפסל הזבח".
וכוונתו בפשטות על מקומו של הכהן הגדול.

ד. הלכות פסולי המוקדשין פי"ג הי"ב:

"עולה ששחטה בראש המזבח, או ששחטה למטה והעלה אותה
לראש המזבח, יפשיט אותה וינתחנה **במקומה**, ומוריד הקרבים
ומדיחן למטה, וחוזר ומעלה אותן ומוריד העור ונותנו לכהנים".
וכוונתו בפשטות על מקום העולה.

ה. הלכות תפילה פי"ד הי"ט :
"התפלל ומצא צואה **במקומו**- הואיל וחטא מפני שלא בדק עד
שלא התפלל, חוזר ומתפלל במקום טהור".
הכוונה במקום תפילתו של המתפלל, כפשוט.

ו. הלכות תפילה פי"א הי"ב :
"אין סותרים בית כנסת כדי לבנות אחר **במקומו**..."
כלומר המדובר כאן במקומו הגשמי של בית הכנסת עליו הוא
נמצא (אותה חלקת אדמה).
מכל הנ"ל חייב ללמוד את שיטתו של הרמב"ם בפשטות לשונו,
שכאשר כותב "במקומו":

א. מתייחס תמיד למקומו הגשמי של הענין עליו כותב.
ב. בכל פעם שכותב "במקומו" (או "מקומו") ההתייחסות היא
אך רק לאותה הלכה גופא שאודותיה כותב כעת.

וע"כ כאשר בהלכות מלכים פי"א הי"ד, שעוסקת ב**סימנים לזיהוי**
מלך המשיח, לא מסתבר לומר לשיטתו, שיכתוב אודות הגדר
והמכוון של המלך המשיח (כפי בהלכה א': "בונה המקדש").
דבר נוסף, שלשיטתו "המקדש" הוא בירושלים ו"מקדש" הוא פרט
וחלק בכללות המקדש (כפי שהוכחנו לעיל) **לא** מסתבר לומר
שיכתוב בהלכה זו אודות בנין בית המקדש בירושלים, שהרי עוסק
בהלכה המדברת אודות "מקדש" ("ובנה **מקדש** במקומו") ולא
"ובנה **ה**מקדש במקומו"- **שאם** הי' כותב באופן זה ("ובנה המקדש
במקומו") היינו מחוייבים לסבור שמדבר אודות המקדש
בירושלים.

להעיר מדברי הרבי שליט"א המלך המשיח מלקו"ש חייג עמ' 6 :
"עה"פ "אל יצא איש ממקומו"...עם היות דמובנו של "אל יצא
איש מ(מ)מקומו" הוא (לא רק מקומו הפרטי של האיש אלא) **עירו**,
בכ"ז צ"ל כפשט הכתוב "מקומו" של "איש", היינו מקום מושב
בנ"א"

ובעמ' 7, תחילתו :ה

"שע"פ פשט של מקרא גדר "**מקומו**" הוא מקום מושב בני
אדם".

עוד יש לבאר ענין זה מדברי הרמב"ם דלשיטתו "ועשו לי מקדש" הוא ציווי בכל מקום ובכל זמן וע"כ גם בזמן הזה יש חובה לעסוק בבנין המקדש וכמאמר הסיפרי דהציווי ועשו לי מקדש "קיים לעולם ולעולמי עד" וגם בזמן הזה ישנו קיום ציווי זה ע"י העסק בהלכות וצורת הבית (מכיון שא"א לבנות הבית כפשוטו), אך הצ"צ לא הביא ענין זה על דברי המדרש ששם הלשון "אינו זו לעולם לא בהעוה"ז כו' ", שמלשון זו מובן שלא חל שינוי ו"הזזה" באופן קיום הציווי גם בעוה"ז ולשיטה שמקיימים ציווי זה ע"י לימוד ההלכות אזי חל שינוי ו"הזזה" באופן קיום הציווי "ועשו לי מקדש" שאין מקימים אותו בגשמיות, אלא ברוחניות בלבד. ולכן מפרש הצ"צ שהענין ד"אינו זו לעולם בעוה"ז" הוא מצד הענין ד"מקדש מעט...אלו בתי כנסיות" שלפ"ז יש קיום של "ועשו לי מקדש" כפשוטו בגשמיות. – (ראה בהרחבה בלקו"ש חל"ו עמ' 125 ואילך)

{ ועד"ז גם במאמר "ועשו לי מקדש" (תרומה), ו' אדר תשמ"ג, בלתי מוגה) ומוסיף שם (בתחילת המאמר) שהקדושה של ירושלים של מעלה לא זזה והקדושה של ירושלים של מטה, כל זמן משל הגלות, **לא זזה ממקדש מעט לעולם...** , אבל מה זה שייך למקדש הגשמי שעליו נאמר ועשו לי מקדש שאינו זו לעולם. וי"ל, שלכן מביא כ"ק אדמו"ר הצ"צ עוד ביאור ע"פ משי"נ ואשים להם **מקדש מעט וארז"ל אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות, היינו שבכל זמן, גם בזמן הגלות, הנה הבתי כנסיות ובתי מדרשות הם מקדש מעט שמשם אינו זו לעולם, דזהו גם תוכן הענין דאינו זו מירושלים של מעלה, דמכיון שאינו זו מירושלים של מעלה לכן גם אינו זו מירושלים של מטה...נשאר גם הביהמ"ק שלמטה, הבתי כנסיות ובתי מדרשות שהם מקדש מעט**. – (ההדגשות לא במקור).

ובחיבור ירושלים של מעלה (מקדש אדני-כוננו ידיך) יחד עם מקדש מעט עיקרי "ובנה מקדש במקומו" שנבנה ע"י מלך המשיח נפעלת הגאולה האמיתית והשלימה ולכן חייב לומר שאין הכוונה לבית מקדש כפשוטו "ובנה מקדש במקומו", אלא ל"מקדש מעט העיקרי"- "בית רבינו שבבבל" שבזמן הגלות נבנה ע"י משיח צדקנו, "ובנה מקדש במקומו" ועומד ומחכה להתגלות של המקדש מן השמים בגאולה האמיתית והשלימה}.

ולהעיר מהלכות תפילה פ"א הי"א דלעיל:

"בתי כנסיות ובתי מדרשות שחרבו, בקדושתן הן עומדין:
שנאמר "והשימותי את **מקדשיכם**"

מפשט לשונו שמצטט מהפסוק "והשימותי את **מקדשיכם**" ביחס לבתי כנסיות הרי קורא להם "**מקדש**" – כפשוט לרמב"ם שכל בית-כנסת הוא: "**מקדש מעט**".

ועוד יש לשאול שאלה על המדרש (יל"ש ישעי' רמז תצט"ו) וזה לשונו שם:

"בשעה שמלך המשיח בא **עומד על גג בית המקדש** והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם".

לאחר שמקדש העתיד יתגלה וירד למטה (כדעת רש"י ותוספות בסוכה) הרי לא יהי צורך להשמיע לישראל "הגיע זמן גאולתכם" הרי כפשוט כאשר המקדש ירד מלמעלה ישנה כבר הגאולה (**התוועדיות** שנת תנש"א כרך ג' עמ' 87) ועל כן מדוע צריך להשמיע לישראל "הגיע זמן גאולתכם", הרי כל אחד יוכל לראות שבית המקדש קיים ובודאי שכבר זמן הגאולה נמצא בפועל ממש?

והמענה בזה הוא שכוונת הרמב"ם בהלכה ד' היא לתת לנו את הסימנים המבררים שעל ידם קובעים מי הוא מלך המשיח, "בחזקת משיח", ועד "משיח בודאי" וכאשר מלך המשיח בעודו בגלות ובין פעולותיו (**עוד בזמן הגלות**) בונה מקדש (ולא המקדש) מעט **העקרי**, במקום מושבו- "בונה מקדש במקומו"- מקדש שבונה מלך המשיח (ראה התוועדות שבת חזון תש"מ- כאן בהוספות), בית שהוא מעין ודוגמת "בית המקדש" שבירושלים כהכנה והתחלת ההתגלות דמקדש מעט דלעתיד. בית משולש, בית תפילה, בית תורה ובית גמילות חסדים שממנו יוצאת אורה לכל העולם, בית שעיקר שכינה נמצאת שם, "שנסע מקדש וישב שם", (כיון ש"בכל מקום שגלו ישראל שכינה עמהן"- וזהו מקום המקדש גופי דלעתיד, כיוון שיתחבר יחד עם בית המקדש בחיבור ללא הפסק), וכאשר מצליח מלך המשיח לבנות מקדש מעין זה אזי הוא מקיים את אחד הסימנים של משיח בודאי- (וראה בהרחבה "קונטרס בית רבינו שבבבל", ש"פ יתרו תשנ"ב, ב' ניסן תנש"א ס"ט).

וכעת המדרש מובן, כאשר מלך המשיח בעודו בגלות, "בונה מקדש במקומו" עומד על גג בית המקדש, **דמקדש מעט עקרי** שבחוץ לארץ (שהוא במקום המקדש שבירושלים) ומכריז ההכרזה "הגיע זמן גאולתכם" – ועפ"ז יומתק הדיוק "עומד על גג בית המקדש" ש"גגות... לא נתקדשו" (רמב"ם הל' ביהב"ח פ"ו ה"ז), שרומז על חו"ל בערך לקדושת א"י.

ובעומק יותר כיון שלמדנו שכאשר הרמב"ם כותב בלשונו "המקדש" (כפי ההלכה א') אזי כוונתו לבית המקדש (הידוע לו משתוקק כל יהודי) אשר בירושלים, בית עולמים וע"כ לא ניתן לפרש שכוונתו של הרמב"ם בהלכה ד' היא על מקומו בירושלים כפשוטו וע"כ **אחד** מהסימנים לזהות "משיח בודאי" היא בעודו נמצא בגלות במקום **מושבו** - "בנה מקדש במקומו" שמצליח לבנות בית משולש כפי לעיל.

וכעת מתורצת גם הקושיה על הלכה א' בפרק א' (בהלכות בית הבחירה) "לעשות בית לה' **מוכן להיות** מקריבים בו הקורבנות" - המלך המשיח בונה מקדש מעט העיקרי במקום מושבו **כהכנה** להתגלות מקדש דלעתיד ובקונטרס בית רבינו שבבבל ובהערה 38 הרבי שליט"א המלך המשיח מבאר:

"ועפ"ז יומתק השינוי בין התחלת הפרק לסיומו - שבהתחלת הפרק כותב ההלכה ש"המלך המשיח.. בונה המקדש" (כפשוטו), משא"כ בסיומו, שמבאר הסימנים שעל ידם קובעים מי הוא המלך המשיח, "בחזקת משיח", ועד "משיח בודאי", כותב "שאם עשה והצליח ובנה מקדש במקומו", **שבין פעולותיו בזמן הגלות נכלל גם בנין מקדש מעט העיקרי בגלות, בתור הכנה והתחלת ההתגלות דמקדש העתיד כבפנים** - (ההדגשה לא במקור)

ובדיוק לשונו שכותב "**בתור הכנה**" מובן כעת דיוק הלשון וההוספה בלשון הרמב"ם "**מוכן להיות**" בהלכות **בית הבחירה** (פ"א ה"א).

ועד"ז גם בכ"ח סיון ס"ט:

"...יש כבר במקום זה, ודוקא במקום הזה, **את ההכנה המושלמת** ל"מקדש אד' כוננו ידך" - (ההדגשות לא במקור)

ועוד יש להוסיף על דברי הרמב"ם בספר המצוות שהובא לעיל בשורש יב':

1. "שיהי' לנו בית **מוכן** יבואו אליו כו' " וכ"ה בהוצאת העליר
2. ובהוצאת קאפח: "שיהא לנו בית שאליו **פונים**".

ובשיחת בית רבינו שבבבל כותב הרבי ע"ד לשון הרמב"ם הנ"ל:

1. "נוסף לכך שגם בפשטות מתקבצים **ובאים ל"בית רבינו שבבבל"** רבים מישראל, שלא בערך לגבי שאר בתי כנסיות ובתי מדרשות..."- (שם הערה 49) עד"ז ראה גם בסוף

השיחה: "נכון יהי' הר בית ה'... ונהרו אליו כל הגויים והלכו עמים רבים"¹¹²
ובהערה 12: "ומעין זה גם בסוף זמן הגלות – ש"בית רבינו שבבבל" "יקרא (גם) לכל העמים..."

2. "ונמצא, ש"בית רבינו" ("770") הוא בבחינת "תלפיות", "תל שכל פיות פונים בו... עד עולם". - (שם ס"ח) – **ההדגשות לא במקור.**

עוד יש לבאר כיצד נזהה את "משיח בודאי" בגאולה ניסית?

ידוע כפי שציינו לעיל שהרמב"ם כתב את שמוכרח ע"פ ההלכה (שהציווי על בניית בית המקדש חל על בניי), אך גם הרמב"ם יסכים לגאולה ניסית ובמצב כזה כיצד נוכל לזהות את משיח בודאי?

א. באם הקב"ה מוריד המקדש מלמעלה (כפשוט על מקומו) ואזי מה יהי' על המשיח לעשות? - (ראה לקו"ש חי"ח מתורגם עמ' 451 הע' 56 והתוועדויות תנש"א ח"ב עמ' 74 והשאלות על כך בעמ' 26).

ב. הקב"ה מקבץ את כל בניי, "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל", אזי מה יעשה המשיח?

ובמילים פשוטות, בגאולה ניסית הקב"ה עושה את כל הפעולות אזי כיצד נזהה מיהו המלך המשיח? (לשיטה שחושבים שדין "משיח בודאי" הינו רק לאחר בנין בית המקדש ורק לאחר קיבוץ כל בניי מכל העולם) והלא לא תיתכן גאולה ללא גואל, ילוד אישה, בשר ודם, "גואל ראשון הוא גואל אחרון"?

והמענה בזה הוא שהסימנים שבהלכה ד' הם **הסימנים המבררים** גם במצב של גאולה ניסית, היות ותפקידו של המלך המשיח הוא לעשות "בית לה' להיות מוכן להקריב כו"י", להכין בית משולש שהוא כדוגמת בית המקדש והוא כהכנה להתגלות בית המקדש השלישי, וכן מתחיל לעשות פעולות לקיבוץ בניי במקומם וממקומם.

מעשיו אלו יודיעו שהוא "משיח בודאי" עד ההתגלות בפועל ותיכף ומיד ממש של "מקדש אדני-כוננו ידיך".

קושיה על ה"מתעקשים" ללמוד "פשט" בדברי הרמב"ם

ברור לכל בר אוריין שלאחר שביאר כבר הרמב"ם את פשט לשונו בהלכות קודמות (ובנדו"ד הלי בית הבחירה) – הרי זה יהי' **מכאן ולהבא** "פשט" לשונו (ובנדו"ד בהלי מלך המשיח).
ורק במידה **ולא** היי' מבאר לשונו, **קודם**, אפשר היי' (אולי) ל"דרוש" "פשט" אחר.

ול"מתעקשים" ללמוד "פשטלך" בדבריו "ובנה מקדש במקומו" – שמקומו הכוונה על בית המקדש (על אף שכבר הוכחנו שלא זו כוונתו כדלעיל) יש לשאול שאלה בכללות הענין הרי מעולם לא כתב הרמב"ם על עצם המקום **המדוייק** של המקדש או של המזבח, אלא שכתב שצריך להיות מכוון ביותר {דבר זה ניתן בנבואה החל מאברהם אבינו ע"ה (חידושים וביאורים בהלכות בית הבחירה עמ' לה' הערה 16) וכלה בנביאים שעלו מבבל שאחד מהם תפקידו היי' לכוון המקדש והשני לכוון מקום המזבח והשלישי להורות שניתן להקריב גם ללא הבית (ראה זבחים סב ברש"י ובתוספות בנוסף)} ורק בנבואת יחזקאל פורש המקום, אז ממה נפשך באם לא כתב הרמב"ם מעולם המקום המדוייק של המקדש (והמזבח) אזי איך ידע העם לזהות **בסימן המברר** את "משיח בודאי" ע"מ שיצביעו עליו "הדא הוא מלכא משיחא" ? (שהרי חייב להיות במקומו, ואיך ידעו העם שאכן זה המקום של בית המקדש, באם מעולם לא פורש מקום זה בהלכה) ובאם כן פירש הרמב"ם (או היי' מפרש) המקום המדוייק של בית המקדש אזי מדוע צריך סימן זה לברר זהות "משיח בודאי", הרי מקום זה ידוע לכולם? וע"כ איך יכול להיות מפשט לשונו, שלזה התכוון הרמב"ם (על דבר שמעולם לא כתב)?

על כרחך חייב לומר שלא לזה התכוון הרמב"ם בפשט לשונו, אלא דוקא כפי המבואר לעיל שה"במקומו" הולך על מקומו של מלך המשיח בעודו בגלות ובונה שם מקדש מעט עיקרי וכו' כפי כל ההסברים לעיל.

כעת ברור שאין יותר קושי' על הפשט בדברי הרמב"ם!

ג. סימן ג' - "קבץ נדחי ישראל".

בהלכות מלכים פרק יא' הלכה א' כותב הרמב"ם :
"המלך המשיח עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות דוד לישנה
למשלה הראשונה, ובונה המקדש ומקבץ נדחי ישראל.
וחוזרין כל המשפטים בימיו כשהיו מקודם."

ובהלכה ד' כותב הרמב"ם :
"ואם יעמוד מלך מבית דוד כו' הרי זה בחזקת שהוא משיח. אם
עשה והצליח ונצח כל האומות שסביביו ובנה מקדש במקומו
וקבץ נדחי ישראל – הרי זה משיח בודאי כו'."

ובהלכות מלכים פרק י"ב, הלכה ג' :
"בימי המלך המשיח, כשתתישב מלכותו ויתקבצו אליו כל
ישראל, יתייחסו כולם על פיו ברוח הקודש שתנוח עליו,
שנאמר "וישב מצרף ומטהר . . .".

ויש לדייק בלשון הרמב"ם מס' דיוקים :
א. מדוע בהלכות מלכים פיי"א הלכה א' כותב הרמב"ם "מקבץ
נדחי ישראל" או כפי בהלכה ד' "וקבץ נדחי ישראל" ובהלכה בפרק
יב', הלכה ג' כותב " ויתקבצו אליו..". השוני בלשון הינו שוני גם
בפעולה "מקבץ" או "קבץ" משמעו שהמלך המשיח עושה את
הפעולה של הקיבוץ ואילו בפרק יב' משמע שעם ישראל מתקבצים
מעצמם אליו (להמלך המשיח)

ב. מדוע בפרק יא' (בהלכה א' ובהלכה ד') משתמש הרמב"ם בלשון
"נדחי ישראל" ובפרק יב' (הלכה ג') משתמש הרמב"ם בלשון שונה
"כל ישראל"
משמע שיש הבדל בקיבוץ הגלויות בין "נדחי ישראל" (פיי"א) לבין
"כל ישראל" (פיי"ב).

{ להעיר מדיוק המילה "כל" בלשון הרמב"ם בלקו"ש חכ"ז עמ'
200 בשולי הגיליון וזה לשונו שם: " גם י"ל שהרמב"ם ס"ל שרוב
חכמי ישראל...ולכן כתב "כל"...ולהעיר שבא' מכת"י הרמב"ם,
הלשון "ודימו הוא וחכמי דורו", בלי תיבת "כל" (ע"ד לשונו בהל'
תעניות שם) . }

ג. מדוע הרמב"ם אינו מגדיר בדבריו בהלכה (שהיא הלכה פסוקה) בפיי"א בלשון ברורה לאן מקבץ אותם מלך המשיח? ולאידך גיסא בפיי"ב כותב ש"בימי המלך המשיח, **כשתתישב מלכותו** ויתקבצו אליו כל ישראל" – שמכאן יש סברה שמדבר על ארץ ישראל, כיון ששם עתיד למלוך המלך המשיח.

ד. מהו החילוק לשון בין פיי"א הי"א "המלך המשיח **עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות דוד לישנה לממשלה הראשונה** וכו' " לבין פיי"ב הי"ג "בימי המלך המשיח **כשתתישב מלכותו**"?

בכדי לבאר זאת יש להקדים תחילה ולעמוד על דיוק הלשון "נדחי ישראל" שמשתמש בו הרמב"ם, הלקוח מהנביא (ישעיי כז', יג') "ובאו האובדים מארץ אשור והנדחים מארץ מצרים" וידועים השאלות על פסוק זה מהאדמו"ר הזקן בליקוטי תורה וביאורו שם וכן בהמשך ביאורו של הרבי שליט"א המלך המשיח במאמר שאמר בב' ראש השנה תשכ"ח ונביא כאן רק את תמצית ההסבר מהמאמר.

"ובאו האובדים מארץ אשור והנדחים מארץ מצרים" והרבי שואל האם רק גלויות אלו היו והלא יש גם את גלות בבל, ואדום וכו' ולמה מזכיר רק אשור ומצרים? - אלא מסביר הרבי שהמילים נדחים ואובדים מסמלים את כל הגלויות שבהם יהודי נעשה נדח (מלשון שכותשים אותו ורומסים אותו מלעסוק בתומ"צ) ואובדים מלשון אבודים שיש להם הכל בשפע וזה גופא גורם להם לאיבוד דתם להיות ככל הגויים ועל כן קיבוץ נשמות משני צידי המתרס אלו שנדחו ונרמסו ונרדפו (כמו ברוסי' לדוגמא) ואלו שאבדו בארצות המערב לדוגמא (כגון באמריקה) ושכחו מדתם בגלל החופש הרב.

הם מסמלים את קיבוץ הגלויות שבהם כוללים את כל הגלויות – תמצית בלשון חופשית.

ובלשון קודשו: "כי הכוונה בזה שישראל גלו לארץ אשור ולארץ מצרים, ועד שע"ז נעשו אובדים ונדחים, היא, בכדי שע"י מיצר הגלות, ובפרט מיצר הגלות של אלה שע"י הגלות נעשו במצב דאובדים ונדחים, יתעורר ויומשך השופר גדול, שע"ז יתעלו ישראל למדרגה נעלית יותר מהמדרגה שהיו קודם שגלו. ולכן, כשיתקע בשופר ותושלם הכוונה שבשבילה נבראה ארץ אשור

וארץ מצרים, תהי עלי גם בהם".... "שהשופר גדול יעורר את נק' היהדות שבכל אחד מישראל, מובן, דזה שכל ישראל (גם וכולל האובדים והנדחים) ירצו לצאת מהגלות וללכת לירושלים ולהשתחוות לה' הוא שע"י דשופר גדול יתעורר הרצון האמיתי דישראל."שבסוף זמן הגלות שנשאר רק כמה רגעים שקודם ליום ההוא שיתקע בשופר גדול }ויתרה מזה שבנוגע לכמה ענינים התחיל כבר הענין דיתקע בשופר גדול, כמובן ממאמר הנ"ל דכ"ק מו"ח אדמו"ר ובפרט שמעת כתיבת המאמר עד עכשיו כבר עברו כו"כ שנים, ועאכו"כ בזמן האחרון שראו במוחש שכו"כ שהיו תחילה במצב של אובדים ונדחים רח"ל התעוררו בתשובה ע"י התקיעה בשופר גדול}... שאין מספיק הענינים שהיו עד עכשיו, והתקיעה בשופר גדול צריכה להיות באופן שכל ישראל, גם וכולל האובדים והנדחים, יבואו וישתחוו לה' בהר הקודש בירושלים, בירושלים כפשוטה, ע"י משיח צדקנו שיוליכנו קוממיות לארצנו, בעגלא דידן בקרוב ממש".

והמענין הוא שלמרות שהמאמר נאמר בתשכ"ח הרבי הוציא לאור דוקא בראש השנה דתשנ"ב, ר"ת "שלח נא ביד תשלח" כפי שהרבי מציין בשיחת חיי שרה תשנ"ב- וכידוע שאצל הרבי הכל מכוון למעלה.- (וראה גם בשערי גאולה עמ' כב'-כג').

קעת ניתן להבין מדוע הרמב"ם בוחר להשתמש בלשון זו "קבץ נדחי ישראל", כיון שעבודתו של מלך המשיח היא לקבץ את הנדחים מאותם ארצות שבהם דחו ורמסו את היהודים ע"י כך שקודם מלך המשיח מ"נצח את האומות אשר סביביו" (ודוקא במלחמה של שלום) ולכן היהודים יכולים לצאת משם או לקיים את מצוות ה' בארצם שעד כה שלטונות אלו אסרו עליהם וגזרו עליהם גזרות נגד היהדות וע"י שמלך המשיח נלחם ומנצח ומפיל משטרים הלוחמים נגד ה' (באמונה בבורא עולם ונלחמים נגד היהדות), ואז מקבץ אותם למקומות בהם יוכלו לעסוק במצוות ללא מפריע (מצד המלכות) ועל כן אינו מחייב שיקבצם לכתחילה לארץ הקודש, אלא בתחילה מקבצם ואוספם בכל מיני מקומות שיוכלו שם לשמור על תורה ומצוות ללא מפריע ונוגש וע"כ לא מגדיר הרמב"ם באופן הברור להיכן צריך לקבץ, כיון שמלך המשיח יכול לקבצם- לאוספם לכל מקום.

ובסוף התהליך כאשר "תתישב מלכותו" בארץ הקודש (שדרגה זו או זמן זה הוא למעלה מ"לעמוד ולהחזיר מלכות דוד כו' ", שזהו

עדיין בזמן העבודה בגלות, בגדר העבודה של המלך המשיח ורק כאשר המלוכה היא בהתיישבות, מלשון קביעות, (מקובעת מיושבת ויציבה) אזי ישראל מתקבצים אליו מעצמם או הקב"ה מקבצים "...עוד אקבץ עליו לנקבציו" (ישעי' נח, ו) וענין הקיבוץ גלויות במצב זה יהי' שייך ל"כל ישראל" מכל רחבי תבל.

עוד יש להביא ראיה מתוך דברי הרמב"ם בהלכות סדר התפילה, הלכה טז' ברכה י' בתפילת שמונה עשרה לשיטתו אזיל שהתפילה היא כדלקמן:

"תקע בשופר גדול לחירותנו ושא נס לקבץ את **כל** גלויותינו מארבע כנפות הארץ **לארצנו** ברוך...מקבץ נדחי עמו ישראל".

ובכל הנוסחים בין הספרדים ובין אשכנזים וכן למנהג חב"ד הנוסח הינו:

"תקע בשופר...ושא נס לקבץ גלויותינו **וקבצנו יחד** מארבע כנפות הארץ לארצנו וכו'".

הרמב"ם לשיטתו מוסיף המילים "לקבץ את **כל** גלויותינו" ומשמיט את "קבצנו יחד" ומשינוי לשונו בין הלכות סדר התפילה "לקבץ את **כל** גלויותינו" ובאופן דומה בהלכות מלכים פי"ב ה"ג: "מתקבצים אליו **כל** ישראל" לבין לשונו בהלכות מלכים פי"א הלכה א' "מקבץ נדחי ישראל" (ובהלכה ד' "קבץ נדחי ישראל") ניתן לומר כי לשיטת הרמב"ם ישנו הבדל בין "קיבוצי הגלויות" השונים (עפ"י שינוי לשוני).

בהכרח לומר שבהלכות שבסידור התפילה מתכוון הרמב"ם לאופן הפשוט של קיבוץ כל ישראל וכן לאופן הפשוט שבחותם הברכה "מקבץ נדחי עמו ישראל" ובהלכות מלך המשיח הלכה א' ו- ד' כוונתו שם לדרגות שונות (וכנראה נמוכות יותר) בקיבוץ הגלויות ולכן אינו מציין את מקום הקיבוץ (ארצנו) וכן לא כותב "קבץ **כל** ישראל" או "כל נדחי ישראל".

ומצאתי לדברי סימוכין בדברי הרבי שליט"א המלך המשיח מהתועדויות תשמ"ח ח"א עמ' 493 וזה לשונו שם:

"...שיש כו"כ דרגות בבנין ירושלים וקיבוץ גלויות זו למעלה מזו, ובמילא, יכולים להיות שני הסדרים: בנין ירושלים ואח"כ קיבוץ גלויות, ולאחרי כן באים לדרגא נעלית יותר בבנין ירושלים, שדרגא זו אינה יכולה לבוא אלא לאחרי הקדמת קיבוץ גלויות

שלפנ"ז. ולאח"ז נעשה ענין של קיבוץ גלויות באופן נעלה יותר וכן הלאה, בעילוי אחר עילוי כו'".

וכפי שכבר ביארנו לעיל ש"סימן" הינו ציון (מלשון ציון דרך) ולא מתקבל על הדעת שיהי שלימות הענין, אלא רק הכנה והקדמת העבודה לדבר הנעלה ממנו ולכן נקרא "סימן" וניתן ללמוד זאת מתוך הרמב"ם עצמו בהלכות מלכים פי"א ה"ד העוסק בסימנים לזיהוי המשיח: "ואם יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו, כפי תורה שבכתב ושבעל פה, יכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמות ה' – הרי זה בחזקת שהוא משיח. אם עשה והצליח...".

ונשאלת השאלה באם הסימנים לזיהוי שהוא "בחזקת משיח" הינם סופיים (יכוף כל ישראל, יחזק וילחם) מדוע צריך הרמב"ם בהמשך ההלכה לציין (וזאת לאחר שכבר קבע- "הרי זה בחזקת משיח") "אם עשה והצליח"?

אלא שאלו הסימנים ההתחלתיים (הציונים) לזיהוי וממשיך אותם לאחר מכן בהמשכיות פעולותיו וכך גם הענין לגבי "הרי זה משיח בודאי", בניית מקדש עיקרי והתחלת קיבוץ הגלויות הם הסימנים, התחלת (ומעין) הפעולות וההכנה לענין הסופי ובנידון דידן בניית בית המקדש וקיבוץ כל נדחי ישראל.

לאחר שביארנו הסימנים, נבאר כיצד הרבי שליט"א המלך המשיח עומד בכולם (לאחר הפסק "הרי זה בחזקת משיח").

"ונצח כל העמים שסביביו".

כידוע שהרבי שליט"א המלך המשיח "עבר" ("סבב") במס' ארצות בעולם בניהם רוסי, צרפת, גרמניה ספרד ופורטוגל עד הגיעו לארצות הברית. וכל המכיר את "העבר" של מדינות אלו יודע עד כמה הם נלחמו בתורת ה' ובעמו. רוסייה- נלחמה בכל הקשור באמונה בבורא עולם וביהדות בכלל עד שאפילו האדמו"ר הקודם של חב"ד נעצר על הפצת תורה ויהדות, ורבים מיהודים שם שמתו על קידוש ה' על שמירת מקוואות, תלמודי תורה וכו' גזרות קשות מאוד נגד בני"י. צרפת- שמנהיגה דאז נפוליאון, רדף אחר אדמו"ר הזקן, עד שאדמו"ר הזקן נאלץ לברוח ולהתחבא מפניו ממקום למקום עד אשר חלה והחזיר נשמתו לבורא עולם, כתוצאה מהבריות. גרמניה- שהביאה את אסון השמדת שישה מליוני יהודים והחריבה קהילות קודש רבות. ספרד ופורטוגל – ידוע שאצלם הי' ענין גירוש היהודים מארצם והאנוסים הרבים היו בארצותיהם.

בכל המדינות הללו "סבב" (פסע) הרבי שליט"א המלך המשיח וברבות הימים רואים כיצד מדינות ועמים שלמים במדינות אלו, היום תומכים ביהודים בארצותיהם ומסייעים ליהודים בהקמת מוסדות תורה וכו' למען היהודים ולמען הפצת היהדות, בלא מפריע.

הרבי שליט"א, ניתן לומר פעל זאת גם ע"י שלוחיו לכל המדינות הללו ואחרות והם פעלו שם בהפצת יהדות ואור התורה וע"י הוספה באור נדחה הרבה מן החושך ורואים בפועל היום את ההתהפכות העמים אלו.

נביא כאן ראה משיחותיו שבהם מעיד הרבי על השינויים במדינות הנ"ל:

בחיי שרה תשנ"ב (בבלתי מוגה) בשיחות קודש תשנ"ב ח"א עמ' 318 מודיע הרבי שליט"א מלך המשיח :

א. "הרי משיח צדקנו צריך להיות דוקא נשמה בגוף בעולם הזה גשמי, "מן הארץ", כמבואר ברמב"ם בהלכות "מלכים ומלך המשיח ומלחמותיהם",...עאכו"כ לאחרי ה'ונצח", הנצחון של משיח צדקנו על כל העניינים המנגדים, ...ועוד

ועיקר – דמכיון שגם ענין זה (”וינצח”) ישנו כבר”.
(ההדגשה לא במקור).

יש שינסו להמעיט בערך ”שיחה בלתי מוגה” אך הרבי שליט”א המלך המשיח אומר באגרות קודש ח”י עמ’ שצז:” מ”ש כותב אודות הדפסת השיחה, הרי כבר כתבתי... והשמטת כפילות דברים... **ובהודעה שזוהי העתקה חופשית ובלתי מוגה כדאי ונכון הדבר...**” – (ההדגשה לא במקור).

ולעצם הענין שהרבי הוציא השיחה המוגת ”שנצח בכמה ענינים” הרי בשביל סימן לזיהוי מלך המשיח הרי זה מספיק שהרי סימן בעצם הגדרתו הינו ציון, ציון דרך להמשך פעולה ולכן זה מספיק לזיהוי ”משיח בודאי”.

ובשיחות קודש חיי שרה תשנ”ב ח”א עמ’ 319 :
”ולהעיר מהקשר ד”פרת” לנשיא דורנו, שכן התחלת נשיאותו הייתה בשנת תר”פ, פרת. וכבר בתחילת נשיאותו ה’ הנצחון על כל העינינים המנגדים (הן אצל אנשים הן אצל נשים והן בטף, אשר גם בהם שיך מלחמה והתנגדות בנוגע לעיניניהם), ועאכו”כ שלימות הנצחון שניתוספה בשנים שלאחרי זה – במשך כל ארבעים שנה בהן ”נתן ה’ לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע”...”

ובעמ’ 320 :

”וממילא מובן שב”שנת הצדיק” נעשית תכלית השלימות בנצחון כל העינינים המנגדים, וממילא – שלימות הגאולה תיכף ומיד ממש”

ב. ”כך שזה פועל גם על כל האומות, ”וידעו הגויים כי אני ה’” וכפסק דין הרמב”ם שמלך המשיח ”ילחום מלחמות ה’ כו’ וניצח כל האומות שסביביו” ופועל ש”אז אהפוך אל העמים שפה ברורה לקרא כולם בשם ה’ לעבדו שכס אחד” (ש”פ ויגש תשנ”ב סימן יא’).

ויש לדייק בלשון הרבי שאומר ”שזה פועל גם על כל אומות העולם” וכן ”וניצח” ולא ינצח כלומר בלשון עבר שכבר ניצח (כלומר גם סימן זה נפעל).

ושם (ויגש תשנ"ב) בהמשך השיחה בסימן יב' אומר הרבי :

"מה שאין כן בדורנו זה ובזמננו זה, רואים בפועל שלא קיימים הביבלולים שבעבר, ואומות העולם מאפשרים לבנ"י להתנהג כרצונם, ולכן אין הדבר תלוי אלא ברצונם של בנ"י שיהי "ויאחזו בה ויפרו וירבו מאוד", כפי שמתקיים בפועל בכמה וכמה מקומות, עם כל התוקף והרחבות, הן במדינה זו (ארה"ב) מלכות של חסד, המאפשרת לבנ"י להתנהג כפי החלטתם ברצונם ועל דרך זה בכמה וכמה מדינות בעולם ובשנים האחרונות רואים כיצד גם במדינות שהיו קודם כמה הגבלות כו', נתבטלו הגבלות אלו, וכמדובר כמה פעמים.... אלא יתרה מזו- הממשלות של אומות העולם מסיעות בזה!... רואים גם בפועל, שבשנים האחרונות נעשה יותר ויותר קל לפעול את ה"ויאחזו בה" בכל מקום ומקום בכל קצוי תבל, **מכיון שהעולם** – לא רק בנ"י **אלא אף אומות העולם** – הוא כלי לקבל ענינים של יהדות, תורה ומצוות, **ובנוגע לאומות העולם- שבע מצוות בני נח... וכעת צריכים רק להמשיך את הגאולה בפועל בגשמיות וחומריות העולם בגלוי לעיני בשר.... היום צריך רק לפתוח את העיניים, ולראות איך שכל העולם תובע שכל אחד ואחד מישראל יהי כבר במעמד ומצב דגאולה האמיתית והשלימה....** (ההדגשות לא במקור)

יש לומר, שזה גופא הוא הטעם לכך שרואים כיום איך שבנ"י יכולים לעמוד בעיני היהודים עם כל התוקף והבעל-הביתיות גם על אומות העולם- ואין הדבר תלוי אלא ברצונם דהיות שעומדים מיד לפני הגאולה, שבה יתגלה בפועל כיצד "ודוד עבדי נשיא להם לעולם", "וידעו הגויים כי אני ה' "- לכן זה משתקף בפעל במצב של דורנו כהכנה המוליקה ישירות לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו".

מכאן מובן בפשטות שנפעל ענין "וניצח אומות שסביביו". היות וההסבר על "ילחם מלחמות ה' " (בסימני "חזקת משיח") הוא שהמדובר במלחמה רוחנית (גם כפי המוכח מדוד המלך, שלא יכול ה' לבנות בית לה', עקב שפיכת הדם הרבה שעל ידו) הרי שכך גם חייב לומר על ה"ונצח" (כפי המבואר לעיל)

וכידוע שנפילת רוסי הייתה ע"י הרבי, במלחמה הרוחנית שניהל נגד השלטונות שם והודיע על שנת בניי (בתש"ן) בארץ לקליטת העולים מרוסי שנה לפני נפילת השילטון שם.

וכן ידועה השיחה (וישב תשנ"ב) על צרפת שהרבי מודיע שהפך את צרפת כפי שרואים בפעל שצרפת ממדינה שנלחמה באדמו"ר הזקן הפכה למדינה שמפיצה תורה ואורה לכל העולם. (ראה בהרחבה בשיחה).

עצם העובדה שיהודים יצאו מרוסי וכל יהודי היום יכול לשמור תורה ומצוות בכל מקום בעולם ואין גזירת מלכות בשום מקום בעולם נגד יהודים הרי זה מעיד שה"נצח" (הסימן) - ישנו ונתקיים ברבי המלך המשיח.

להעיר **מאגרות קודש ח"ב עמ' רלד'** ששם כותב: "הרי נצחוננו של משיח יהי איזה זמן אחרי שיתגלה..".

וכידוע כמה פועל הרבי בהפצת שבע מצוות בני נח, ע"י שלוחיו, על פני כל אומות העולם ובהחתמת ראשי המדינות בכל העולם (כנצגי כל אומה ואומה) על החיוב לשמור על שבע מצוות בני נח, הרי בעצם מקבלים הם עליהם את החיוב באמונה בא-ל אחד ושאר מצוות בני נח.

ויש עוד לשאול על דברי הרמב"ם: "וניצח כל אומות שסביביו" ומדוע אינו אומר וניצח "כל באי עולם" או "כל האומות" מהי ההוספה "שסביביו"?

אלא שפעולותיו צריכות להיות בסביבתו הוא, של מלך המשיח וכך גם ענין "ובנה מקדש במקומו" – בנה מקדש (מעט עיקרי) במקום מושבו דוקא.

ועל כן כאשר הרבי אומר שניתן לפעול את ענין שבע מצוות בני נח בכל העולם מובן בפשטות שה"ניצח" ישנו כבר, כיון שהלכה זו ניתנת לעשות רק לאחר שיד ישראל תקיפה על האומות וזה רק בימי המלך המשיח (ראה התוועדויות תשמ"ז עמ' 614-616).

ועל כן כאשר הרבי מורה לחסידיו להפיץ את שבע מצוות בני נח הרי הוא פועל את תיקון העולם!

וכעדות לנצחוננו, של הרבי, ידוע ומפורסם שבכל ארה"ב חוגגים חג אחד בשנה עפ"י התאריך העברי דוקא, יא' בניסן (יום הולדתו של הרבי שליט"א המלך המשיח) כיום שמוקדש כולו לאמונה בבורא עולם.

ובמדינת רוסי שאסרה כל אמונה דתית ואסרה לפתוח בתי תפילה **מכל סוג שהוא**- נלחמה באמונה בבורא העולם, היום ניתן לראות שיש שם בתי כנסיות ומרכזי יהדות וישיבות (וכן להבדיל בתי

תפילה של גויים המאמינים בקב"ה, כחלק ממצוות בני-נח) וכל זאת ללא מפריע ואף בסיוע השלטון- מכאן ברור שנפעל גם שם ה"נצח".

"בנה מקדש במקומו".

א. בהתוועדויות תש"מ, דברים שבת חזון ס"א אומר הרבי: "ומה מראים לכאו"א – לא את ביהמ"ק שמש"ח יבנה לעתיד לבוא, יבנה ביהמ"ק במקומו- לשון עתיד }או (בלשון הרמב"ם) "ובנה מקדש במקומו"... } – אלא את בית המקדש של הקב"ה שהוא "בנוי ומשוכלל", ה"מקדש אד' כוננו ידך".... "למרות שביה"ק שיבנה משיח הוא ג"כ דרגא נעלית ביותר... ואח"כ יתווספו בו כל העליות ד"הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו " ... "וילחם מלחמת ה' " - וינצח , אתכפיא ואתהפכא, -אעפ"כ מראים "לכאו"א" בשבת חזון לא את ביהמ"ק שיבנה משיח אלא את ביהמ"ק הבנוי של הקב"ה, "מקדש אד' כוננו ידך, שבית מקדש זה הוא באין ערוך נעלה יותר מבית המקדש שיבנה משיח".

מכאן שני הבנות :

1. משיח בונה את "מקדש במקומו" עפ"י הרמב"ם שאין זה בית המקדש בירושלים שירד מהשמים (הכוונה בזה ל-770).
2. הרבי מכנה גם את "מקדש במקומו" - "בית המקדש".

וכל המעיין בשיחת "בית רבינו שבבבל" ובשיחת כח' סיון תנש"א יבין מיד שהרבי אומר שהמקדש במקומו ישנו כבר (ראה בהרחבה בספר "משיח בודאיי" עמ' 19-32) ונביא רק מס' נקודות מהשיחות :

ב. קונטרס כ"ח סיון תנש"א ס"ט :

"דאף על פי שמקומו בארץ הקודש, בירושלים, על הר הקודש- הרי כיוון שזה נפעל ע"י "מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות, ובפרט בסיום של זמן הגלות ע"י העבודה ד"פוצו מעינותיך חוצה"- יש כבר במקום זה, דוקא במקום הזה, ההכנה בשלימותה לה"מקדש אד' כוננו ידך", עד שתיכף ומיד נעשה

במקום זה הגילוי של "מקדש אד' כוננו ידך" – שאת זה יכול כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו לתבוע להביא לפועל, שלכל לראש הגילוי ד"מקדש אד' כוננו ידך" במקום זה (שבע מאות ושבעים) שבו הוא חי ופעל עבודתו במשך...
ובהמשך "ותיכף ומיד ממש- "ארו עם ענני שמיא – כל בני" ...נמצאים בארצנו הקדושה, **יחד עם בית המקדש השלישי שישנו כאן**, ולוקחים את כל זה ביחד..."
ובהערה 80:

"ולהעיר מהתמים...מיום שחרב ביהמ"ק וקד"ק עד אשר ירחם השי"ת וישלח לנו גואל צדק...ויבנה לנו את ירושלים... הנה ליובאוויטש הוא ירושלים שלנו, והבית הכנסת אשר כ"ק אדמו"ר מתפלל בו הוא ביהמ"ק שלנו"
"...ונעשה יחידה ליחדך –ההתאחדות של כל הענינים ביחד בנקודה אחת ויחידה, **שעומדת בגלוי בזמן ומקום של הגאולה האמיתית והשלימה, מתחיל דוקא ממקום זה וזמן זה...**"

ג. בשיחת בית רבינו שבבבל:
"ועפ"ז מובן גודל העילוי ד"בית רבינו"- "מקדש מעט" העיקרי בגלות האחרון, "שנסע מקדש וישב שם", ולכן "הרי הוא מקום המקדש גופי דלעתיד, ולא עוד אלא שבו יתגלה מקדש העתיד, ומשם ישוב לירושלים"- (סוף ס"ו)
"וע"פ האמור לעיל ע"ד גודל העילוי ד"בית רבינו שבבבל" ... – מובן גודל הזכות דכאו"א מישראל להשתתף בגופו ובממונו (וכל המרבה הרי זה משובח...".¹⁰⁵

ובהערה 105 מוסיף:
"ע"ד ובדוגמת בית המקדש- ש"הכל חייבין לבנות ולסעד בעצמן ובממונם כו" (רמב"ם הל' ביהב"ח פ"א הי"ב) - וידוע שהרבי פועל רק לפי שו"ע (אין לי בעולם אלא שו"ע) ולמרות שהרבי כותב "ע"ד ובדוגמת" – צריך להבין שזאת בדיוק ההלכה (מה שאצל הרבי זה "ע"ד" אצל חסיד זה בוודאות).

בקונטרס מעייני הישועה תשנ"ב סוף סימן כד (התוועדויות תשנ"ב ח"א עמ' 126):
"ונתינת כח מיוחדת על זה כשחוגגים שמחת בית השואבה בד' אמותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, בבית הכנסת

(תפילה) ובית המדרש (תורה) ובית מעשים טובים (גמ"ח) שלו, בית **משולש**, מעין ודוגמת 212 ביהמ"ק (שיש בו ג' קדושות 213, ובפרט ביהמ"ק) **השלישי** שכולל גם בית ראשון ושני (משולש), שזוהי ההכנה המתאימה שתיכף ומיד נעשה המשך ושלמות השמחה בביהמ"ק השלישי" ובהערה 212 מפנה לקונטרס בית רבינו שבבבל. ובהערה 213: מפנה לרמב"ם הלכות ביהב"ח פ"א ה"ה, וזה לשון הרמב"ם שם:

"ואלו הן הדברים שהן עיקר בבנין הבית. עושין בו קודש וקודש הקודשים ויהי לפני הקודש מקום אחד הנקרא אולם. ושלשתן נקראים היכל. ועושין מחיצה אחרת סביב להיכל רחוקה ממנו כעין קלעי החצר שהיו במדבר, וכל המוקף במחיצה זו שהוא כעין חצר אהל מועד הוא הנקרא עזרה **והכל נקרא מקדש**" רואים בבירור את ההשוואה שעושה הרבי שליט"א המלך המשיח בין בית רבינו (770) לבין ביהמ"ק. ועד"ז גם בדברים תנשי"א ס"ט:

"ענין זה מתחזק יותר **בעמדנו עכשיו בבית משולש**, בית כנסת, בית מדרש ובית מעשים טובים וגמילות חסדים, ובמיוחד – של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, משה שבדורנו- שהוא **מעין והכנה לבית המקדש השלישי, שאף הוא בית משולש...ובבית המשולש גופא נמצאים כעת בהתועדות...**" – (ההדגשות לא במקור).

ד. בש"פ תרומה תשנ"ב סי"ב בתחילתו הרבי מודיע: "ומיד והוא העיקר- בענין שהזמן גרמא – בנית בית **המקדש השלישי בפשטות ממש**: לאחר כל הפירושים בפסוק "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם..." – (ההדגשות לא במקור). וזאת לאחר שבשבוע קודם, משפטים תשנ"ב סוף ס"ט, הרבי הודיע ש: "ועוד ועיקר **שעדין לא נתקבלה ההודעה והציווי ונתינת כח ד"עשו לי מקדש ושכנתי בתוכם...**" – (ההדגשות לא במקור). ברגע שיש את ההוראה לבנות את בית המקדש, כלומר ש"בנה מקדש במקומו" כבר מוכן להתגלות "מקדש אדני- כוננו ידיך". כעת מובן מדוע מכנה הרמב"ם את המקדש שבונה מלך המשיח "ובנה מקדש (ולא המקדש) במקומו"- כיון שכל ענינו של בית רבינו הוא הכשר מצוה, פרט במקדש הכללי, הכנה להתגלות המקדש דלעתיד בו גופא, אזי מכנהו הרמב"ם "מקדש" (כפי ההלכה בפ"א ה"ה וכפי בסהמ"צ לרמב"ם מ"ע כ' המובא לעיל).

יש המקשים מהערה 34 בגוף השיחה "בית רבינו שבבבל" ששם כותב:

"ובפשטות י"ל – שמהענינים שיודיעו ש"הרי זה משיח בודאיי" שידע לכוון מקומו של המקדש". (ראה לקו"ש ח"ח ע' 362 בהערה, וראה גם לקו"ש חכ"ד ע' 652 בהערה).

והרי כותב בפירושו **בפשטות** לכוון את מקומו של המקדש? וצריך ביאור על דברי הרבי שליט"א מלך המשיח:

מדוע אינו אומר: "...שיכוון מקום המקדש" (כפי שמציין בלקו"ש ח"ח עמ' 362 דלעיל)? ומהי ההוספה בלשון קודשו "**שידע** לכוון"? ובהסבר אחר, באם כוונתו על "מקום המקדש" (כיוון מקומו) מדוע אינו אומר ש"יורה" על מקום המקדש? והמענה על כך ע"ד אפשר:

בהוספת המילה "**שידע**" - מבחינת ידיעה או דעת, לכוון את המקום המקדש (ולא כוונתו על עצם הכיוון), כיון שמשיח צדקנו עפ"י אחד מן הדעות צריך להיות "מורח ודאין" - נביא, הרי בודאיי שידע לכוון, יהי בעל דעת, בעל יכולת לכוון את מקום המקדש (והמזבח) שינתן בנבואה.

ומשהודיע הרבי בשופטים תנש"א שהוא נביא!

ובמטות מסעי תנש"א (סי"ג בסופו), שזוהי דרגתו ובלשון קודשו:

"שהרי בעמדנו לאחרי סיום מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות, לאחר סיום כל מ"ב המסעות ב"מדבר העמים", **נמצאים כבר "על ירדן ירחו" (דרגתו של משיח ד"מורח ודאין)**, על סף הגאולה..."

{ בהקדים שבליקוטי שיחות חיי"ג עמ' 297 הערה 14 מבאר:

"ראה לקו"ת דבחי' "ירדן ירחו" (סיום כל המסעות) היא בחי' "מורח ודאין" - וה"ז יהי' בביאת המשיח שזוהי דרגתו ובזה בוחנים שהוא משיח ודאין". }

ענין מורח ודאין הרי הוא ענין רוח הקודש, נבואה והרי הרבי כבר הודיע בשופטים תנש"א, ויתר על כן בש"פ מטות – מסעי נא' (סימן יג' בסופו) הרבי אומר "שנמצאים כבר" בדרגה זו של המשיח כלשון קודשו:

"נמצאים כבר" בלשון הווה ועפ"י השיחה הנ"ל בחיי"ג, **יש לרבי דין של "משיח בודאין" מצד "הגברא"**.

אזי יודעים כבר ש"ידע" לכוון את מקום המקדש (וגם המזבח) כיון שמקבל זאת בנבואה מהקב"ה וכל שכן כאשר הבית השלישי יבוא מן השמים שאז לא יצטרך "לכוון" את הבית הרי פשוט הוא שיוֹרד

על מקומו עם קודש הקדשים ואבן השתי אשר בו (ראה שיחת שופטים תנש"א סיי"ג), ומכאן שיש לפרש גם את ענין ה"לכוון" מלשון כוונת מקום המקדש (ראה בארוכה בביאורים וחיידושים בהלכות בית הבחירה במס' שיחות שם)

(על ענין כיוון המזבח לעומת הענין שאין מקום המקדש חייב להיות מכוון וכל השקו"ט בנושא ראה בהרחבה בהתוועדות תשד"מ ח"ד עמ' 2621-2622 וכן בספר ביאורים בהלכות ביהב"ח לרבי ובלקו"ש חיי"א עמ' 116 ואילך ואכ"מ).

להעיר שבלקו"ש חיי"ח עמ' 362 אומר הרבי: "מקדש במקומו: צ"ע הכוונה... עוד י"ל דג"ז מהענינים שידועו ש"ודאי משיח הוא" - שיכוין מקום המקדש".

הרבי משתמש בלשון שונה מהרמב"ם "הרי זה משיח בודאי" לבין "ודאי משיח הוא" – ואולי הכוונה בזה שלאחר שישנו כבר בית המקדש בירושלים והמשיח מכוון את מקומו ואת מקום המזבח המדוייק, אז כולם יודעים ש"ודאי משיח הוא" - (הוא) מצביעים עליו, לאחר פעולותיו, וצע"ג בזה - להעיר שגם ב"ענינו העיקרי של משיח" הערה 7 (בחוברת לקו"ש בעניני גאולה ומשיח) חוזר הרבי על ביטוי זה (וזה שני המקומות היחידיים שמצאתי לע"ע) וזהו לשונו שם:

"...ואואפ"ל לחומר הענין (עכ"פ בדוחק), דגם לרמב"ם ב' תקופות לאחר שודאי משיח הוא, ו"מלאה הארץ דיעה גו' " יהי בתקופה הראשונה דגאולה". וכל הפרק שם מדבר בתקופה זו". -

ואולי עפ"ז ניתן להסביר כפי לעיל. - (וראה בהוספות את הערת התי' מנחם מענדל פרידמן בענין).

עוד יש להוסיף מלקו"ש חכ"ז עמ' 199 בגוף השיחה ובהערה 69: "שהרי ר' עקיבא חכם גדול מחכמי המשנה הי' נושא כליו של בן כוזיבא המלך והוא הי' אומר עליו שהוא המלך המשיח 69 ודימה הוא וכל חכמי דורו שהוא המלך המשיח..."

ובהערה 69:

"לא רק ב"חזקת משיח" - כלומר לפי שיטת הרבי שליט"א המלך המשיח, הי' לבר כוזיבא דין של יותר מ"חזקת משיח"

(ואולי כוונתו לומר לנו שהי' דינו "משיח ודאי") – ובכל זאת הרי לא בנה את "בית המקדש" ואיך סובר כך הרבי שליט"א המלך המשיח?

אלא, שע"ד אפשר שבר כוזבא **התחיל הפעולות** של "משיח בודאי" ופעולותיו מספיקות בשביל לומר לנו שדינו הוא משיח בודאי.

וראה בהרחבה בפרק "משיח בודאי" ע"י פעולותיו של משיח.

"קבץ נדחי ישראל"

כפי שצינו קודם הרבי התחיל בעלי' הגדולה מרוסי' (שהיו שם במצב נדחים) וכן ברוסי' עצמה קמו מס' רב של בתי חב"ד ויהודים שם שומרים תורה ומצוות באין מפריע וידועים סיפורים רבים מכל מיני הצלות של יהודים בקצבי תבל ע"י שליחים של הרבי כגון ילדי אירן ועוד.

הרבי פותח בתי חב"ד בכל מקום בעולם על מנת שיתקבצו סביבו יהודים ויקבלו הדרכה בכל נושא יהודי ושיכינו אותם לקבלת פני משיח צדקנו.

בש"פ שמיני תנש"א סי"ד אומר הרבי שליט"א המלך המשיח: **"ומבית תפילה זה נמשך הכח גם מחוץ לבית זה, עד בכל העולם כולו, גם בפניה נדחת (בגשמיות וברוחניות) בעולם, עד שנעשה "ביתי בית תפילה יקרא לכל העמים", ביחד עם "מקבץ נדחי ישראל עוד אקבץ עליו לנקבציו" – וכפי שמתקיים מעין זה בזמנים אלו (שנת נסים ושנת אראנו נפלאות) – ה"מקבץ נדחי ישראל" ממדינה ההיא בלי הגבלות (לא כפי שהי' קודם שבכדי לצאת משם היו צריכים ליחוס מיוחד ודרישה מיוחדת), והם באים לארץ ישראל, ג"כ בלי הגבלות (ולא כפי שהי' בזמן שלפני זה, כידוע ומפורסם) – וזהו מהגילויים שלמעלה ממדינה והגבלה הבאים עוד בסוף זמן הגלות" – (ההדגשות לא במקור).**

ובכד' אדר ראשון ועש"ק פ' ויקהל תשנ"ב-הרבי אומר שנמצאים כבר בסוף התהליך.

"והרי הברכה הכי גדולה היא – שבעמדנו כבר ימים בפרשת "ויקהל", **הותחל כבר קיום ההבטחה דהקהלת כל בני**

ישראל מארבע כנפות הארץ, וכעת נמצאים אנו כבר – כך צריכים לקוות – **בסיום הענין**, ביום השישי לפרשת "ויקהל.... שבכמה וכמה מבני ישראל נעשה כבר הענין ד"ויקהל", ה"קיבוץ גלויות" מכמה מקומות ומכמה מדינות- אל ארצנו הקדושה.

"קיבוץ גלויות זה היה דוקא "בחסד וברחמים"....."אלא ה"קיבוץ גלויות" שהיה עתה ברוב העולם, היה דוקא באופן ד"בחסד וברחמים"!

פ' ויקהל, פ' שקלים כה' אדר תשנ"ב. (מוגה)
"כל הנ"ל בהדגשה מיוחדת, כשרואים בשנים האחרונות איך שנעשה ה"ויקהל" בפשטות – קיבוץ גלויות דבני מכל העולם, שעולים לאה"ק. והעליה היא באין ערוך להעליות שהיו פעם בדורות שלפנ"ז". - (כל ההדגשות משני השיחות- לא במקור)

מהמקורות דלעיל למדים שהתהליך שהתחיל בתנש"א נמצא בשלבי סיומו ב"ויקהל" תשנ"ב ודבר נוסף הרבי מעיד שזהו הקיבוץ גלויות (ולא כפי שארא בעבר שבאו לארץ כתוצאה מבריחות מהארצות שרדפו יהודים- "קיבץ נדחי..."), אלא שהקיבוץ גלויות הינו גם ממש לארץ הקודש ושנעשה דוקא בחסד ורחמים (ככל הנראה כהבטחת היעוד של הנביא).

רמזים נוספים שהרבי נתן לשנה זו בהקשר הקיבוץ גלויות:

המאמר "ביום ההוא יתקע בשופר גדול" נאמר בתשכ"ח הרבי הוציאו לאור דוקא בראש השנה דתשנ"ב, ר"ת "שלח נא ביד תשלח" כפי שהרבי מציין בשיחת חיי שרה תשנ"ב- שזהו גופא סימן "שלח נא ביד תשלח"- ענין היציאה ממצרים "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".

בשיחת וישב תשנ"ב סוף השיחה הערה 62:
"להעיר מהשייכות דשריקה לענין הגאולה וקיבוץ גלויות כמו שכתוב "אשרקה להם ואקבצם" – זאת לאחר שהרבי סימן לשרוק באמצע הניגון "האדרת והאמונה" שמסמלת את הפיכת צרפת המקום התחתון ביותר.

(ויש להרחיב בענין השריקה, ראה בפענוחים בשיחה זו ואכ"מ).

ובשיחת בית רבינו שבבבל הערה 49:

"נוסף לכך שגם בפשטות **מתקבצים** ובאים ל"בית רבינו שבבבל" **רבים מישראל**, שלא בערך לגבי שאר בתי כנסיות ובתי מדרשות ולהעיר מר"ה כד, ב' "כיוון שנשיא הוא שכיחי רבים גבי"

ואולי ע"ד אפשר לזה כיון הרמב"ם באומרו בפ"ב ה"ג:
"כשתתישב ממלכתו **יתקבצו** אליו כל ישראל"
ולכן הרבי משתמש בלשון זו "מתקבצים" וכל ישראל הוא ענין "רבים מישראל". (ההדגשות לא במקור).

ובש"פ שמיני תנש"א בסימן יד':

"ומבית תפילה זה נמשך הכח גם מחוץ לבית זה, עד בכל העולם כולו, גם בפינה נידחת (בגשמיות וברוחניות) בעולם, עד שנעשה "בתי בית תפילה יקרא לכל העמים", **ביחד עם "מקבץ נדחי ישראל עוד אקבץ עליו לנקבציו** - וכפי **שמתקיים מעין זה בזמנים אלו** (שנת נסים ושנת אראנו נפלאות) - ה"מקבץ נדחי ישראל" ממדינה ההיא בלי הגבלות (לא כפי שהי' קודם שבכדי לצאת משם היו צריכים ליחוס מיוחד ודרישה מיוחדת)....-זהו מהגילויים שלמעלה ממדינה והגבלה **הבאים עוד בסוף זמן הגלות**" (הדגשות הכותב)

ובהתוועדויות תנש"א ח"ד עמ' 322:

"...שאצל כל אחד ואחד מישראל נעשה מעמד ומצב ב"קבץ" - בגמטריא "הכל מכל כל" - (כדאיתא בספרים)..." "ובפרט כאשר ישנו הענין ד"ושב וקבצך" שמקבץ בגמטריא "בכל מכל כל"..." "ובפרט כאשר נמצאים כבר לאחר סיום עבודתם של ישראל בכל פרטי הענינים "הכל מכל כל", כהעדות של נשיא דורנו שכבר סיימו והשלימו את הכל".

ובהתוועדויות תנש"א ח"ד עמ' 20:

"אותיות "קבץ", מרמז שכבר נסתיימה ¹⁰⁶ העבודה דזמן הגלות בקיבוץ ואסיפת הניצוצות (שבשביל זה הגלה הקב"ה את ישראל לבין האומות) שבכל העולם כולו (עם כל פרטי השינויים שבהם - קבץ **שנה**, מלשון שינוי...) "וגם "קבץ שנה", קצבת זמן, היינו, שכבר נפסק ונקצב ונסתיים הזמן..."

ובהערה 106:

"קבץ" - לשון עבר, ולא "קובץ" (בתוספת ו') בלשון הווה..." (ועד"ז ראה גם התוועדויות תשנ"ב ח"א עמ' 22,67,79,223,371) ועוד.

הוספות

א. בש"פ צו, ב' ניסן תשמ"ח סוף סיי"ב אומר הרבי שליט"א המלך המשיח:
"בנינא דקב"ה ש"בנוי ומשוכלל יגלה ויבוא מן השמים, יכול (ובמילא צריך) לירד ולהתגלות למטה אפילו בלילה, **בלילה זה ממש!**"

מכאן למדים שני דברים :

1. כאשר הרבי אומר שהמקדש יבוא מוכן מן השמים- אז אין את בעיית "כיוון המקדש", כיון שיורד מוכן מן השמים ונראה בהמשך שגם קודש הקודשים ואבן השתיה אשר בתוכו באים מן השמים ולכן ענין זה של כיוון המקדש כבר יהי' מן המוכן ולא תהי' שאלה על כוון – "מקומו"

2. נשאלת השאלה על דברי הרבי, איך יבוא מן השמים בלילה זה, כאשר אין עדיין "בחזקת משיח" או "משיח בודאי", הרי לא יכולה להיות גאולה ללא גואל?

והתשובה ברורה, היות וכבר בשנת תשמ"ח הי' לרבי (מצד עצמו- "מלך בעצם"- ראה הדרן על הרמב"ם תשמ"ו הערה 37) דין של "חזקת משיח" ו"משיח בודאי" מצד הגברא, על כן יכול הרבי לדרוש שמקדש יתגלה אף בלילה זה ממש. (ואולי זאת הסיבה שהרבי ביקש לעשות פסק דין של רבנים??- לקבלת המלכות דווקא ע"י העם, על מנת שהעבודה תהי' דווקא בצורה שהתחתון דורש את המשיח על מנת לקיים הפסוק "ובקשו את ה' אלוקיהם **ואת דוד מלכם**" ואז כל בני"י שותפים להבאת המשיח).

{ ואין להקשות מהרמב"ם הלכות בית הבחירה פ"א הי"ב: " אין בונין את המקדש בלילה, שנאמר "וביום, הקים את המשכן", מקדש שבונה האדם, מלך המשיח- אין בונים בלילה, אך מקדש שמגיע מוכן מהשמים, "מקדש אדני- כוננו ידיך" אינו בגדר הלכה זו ולכן יכול לבוא ולהתגלות גם בלילה- ראה מענהו של הרבי שליט"א המלך המשיח לרב מרדכי אליהו, התוועדות תשנ"ב ח"א עמ' 243 וכן תוספות סוכה מא' ע"א ד"ה "אי נמי" }.

ב. מדברים נדחה תנש"א ס"ט נלמד את שיטתו של הרבי שליט"א המלך המשיח בנוגע לעצם הסימנים בהלכה ד' (הלכות מלכים) וזה לשון קודשו:

"ובפשטות- שיהודי מאמין באמונה שלימה, שמשיח צדקנו "מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כו' "וכ"משיח ודאי" (עי"ז) שעשה והצליח ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל"- נכנס כעת ממש לבית הכנסת, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, הוא מוליך את כל בני" בתוך כלל ישראל לארץ הקודש, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי".

כאשר לומדים קטע זה בפשטות, חושבים שכוונתו של הרבי היא שבעוד רגע הכל משתנה ואז הולכים לבית המקדש, אך מלימוד קטע זה בעיון עמוק יותר לומדים מסי' דברים חשובים:

1. באם לשיטת המקשים, שהכוונה רק לבית המקדש אשר בירושלים, אזי כיצד יכול בית המקדש להתגלות בירושלים כאשר הוא עוד לא נגלה ב-770 (כפי שהרבי מרחיב ב"בית רבינו") והרי "כמשיח ודאי"- נכנס לבית הכנסת (והלא כבר נבנה בית המקדש כביכול, שהרי הוא כבר "משיח ודאי") והרי הסדר הוא שקודם מתגלה ב-770 ואח"כ בירושלים יחד עם 770 ולכן חייב לומר שהכוונה היא ל"בית רבינו שבבבל" - שזה "בונה מקדש במקומו".

2. באם לשיטת המקשים, שרק לאחר קיבוץ הגלויות של כל בני"י, אזי המשיח הינו "משיח ודאי", אזי מדוע הרבי ממשיך שם בפיסקה (לאחר אומרו כ"משיח ודאי"-נכנס כעת ממש לבית הכנסת") ואומר "יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, הוא מוליך את כל בני"י וכו' ", והלא כולם צריכים להיות כבר בארץ הקודש? (לאחר שהוא כבר "משיח ודאי"- לשיטתם) על כן בעל כרחך חייב לומר שהלימוד הוא בדיוק כפי שמבאר הרבי "בבית רבינו שבבבל" וכפי שבארנו כאן בהסבר מתוך הלכות הרמב"ם).

3. יש לציין שהרבי לא מצטט את כל הרמב"ם במלואו בשיחה זו ומשמיט את "ונצח כל האומות שסביביו" (וכך גם בשיחת בית רבינו בהערה 35 וכן בשיחת שמות תשנ"ב סוף השיחה)- אולי ע"ד אפשר כיוון שהרבי כבר פעל פעולה זו בשנת "אראנו נפלאות" ולכן הרבי משמיט זאת.

להעיר שכל הלומד שיחה זו (בשיחות קודש תנש"א ח"ד עמ' 135 ואילך), יבחין מיד שלקטע זה ("נכנס כמשיח ודאי...") "אין זכר" בשיחה הבלתי מוגהת, אלא שניתן לומר, שהרבי בהוספה זו, רומז לנו כיצד יש ללמוד את הרמב"ם בסימן זה, ופותח לנו "צוהר" ללמוד נכון או באופן אחר את סימני הרמב"ם בה"ד.

ג. עוד ראייה לכך מהתוועדויות תנש"א ח"ב עמ' 74 וזה לשון קודשו:

"...בודאי שזה יביא תיכף ומיד ממש את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו ובנין בית המקדש השלישי בפשטות והדלקת נרות "בחצרות קדשך" בפשטות, בחצרות בית המקדש השלישי"
ובהמשך:

"וכולנו יחד כאו"א מאתנו בתוך כלל ישראל, נבוא תיכף ומיד "עם ענני שמיא" לארץ ישראל ושם – לירושלים עיר הקודש, בהר הבית ובבית המקדש השלישי שעוד לפני שאנו נבוא לשם יהי מוכן ע"י הקב"ה בעצמו – "מקדש אדני-כוננו ידך".

ונשאלות מסי' שאלות על דברים אלו:

1. ידוע שסדר דבריו של כ"ק הרבי שליט"א המלך המשיח הינו מופתי, ומדוע מקדים בדבריו את הגאולה האמיתית והשלימה ולאחר מכן את בנין בית המקדש?
הרי ל"שיטת" הסוברים שצריך לבנות את בית המקדש בהר הבית זאת הגאולה האמיתית והשלימה ובלעדי זה אין את הגאולה האמיתית והשלימה אזי כיצד יסבירו כאן את הסדר בדברי הרבי שליט"א המלך המשיח?

וראה גם דברי קודשו כאן בסעיף הבא: "עד שיודעים שהוא "משיח ודאי", זוהי כבר שלימות הגאולה..".

2. באם הקב"ה בונה את בית-המקדש אזי מדוע אחד מהסימנים לבירור זהות "משיח בודאי" הוא "בנה מקדש במקומו", הרי הקב"ה בונה?
והרבי יחד עם כל בני"י (כפי דיוק לשונו "עוד לפני שאנו נבוא לשם" – שמכליל את עצמו בתוך כל העם) רק באים למקדש אשר בהר הבית - (וראה המענה בסימן הבא).

ד. בהתוועדות תשמ"ב ח"א עמ' 227 אומר הרבי שליט"א מלך המשיח:

"וכפס"ד הרמב"ם (הל' מלכים ספי"א) שלכל לראש יהי הענין ד"ילחם מלחמות ה' כו' ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל", עד שידועים שהוא "משיח ודאי", זוהי כבר שלימות הגאולה, וה"שיריים" דעבודת משיח הם- "יתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד...."

ונשאלת השאלה האם בניית בית המקדש בירושלים שיוורד מלמעלה מוכן לא יפעל בדרך ממילא את "יעבדו את ה' שכם אחד", רק מעוצמת המחזה? {כפי שרש"י מבאר בדברים לג, יט כשהיו באים גויים לסחור בארץ והיו רואים את תפארת בית המקדש והיו מתבטלים ונשארים בארץ והופכים לגרי צדק (ראה שם באר מים חיים)} והלא הדברים ק"ו שאם על בנין בשר ודם כך אזי על "מקדש אד-ני כוננו ידיך לא כל שכן? אז מדוע יצטרך המשיח להמשיך את פעולתו לתקן העולם בתור ה"שיריים" של עבודתו?

על כן חייב לומר שאין זה כפי שסוברים המקשים שמדובר בבית המקדש שבירושלים, אלא בית מקדש מעט עיקרי שבונה מלך המשיח (ולענין בשר ודם נראה בחיצוניות, מבנה מיוחד "בלבד", ולכן חייב המשיח לתקן העולם, כהמשך עבודתו). (ראה המענה בנושא "גאולה ניסית" בעמ' 12). אך עדיין קשה מלקוי"ש ח"יג עמ' 152 שכותב שם: "...ויבנה מקדש (השלישי) במקומו ויקבץ..."

והמענה בזה הוא שכאן לא כותב "בית המקדש" ומביאור הרבי שליט"א בכ"ח סיון ובקונטרס "בית רבינו שבבבל" מובן מדוע כותב כאן "מקדש השלישי"- כיון שבית רבינו הוא גופא בית המקדש השלישי, ובלשון הרב:

"ועפ"ז מובן גודל העילוי ד"בית רבינו"- "מקדש מעט" העיקרי בגלות האחרון, "שנסע מקדש וישב שם", ולכן "הרי הוא מקום המקדש גופי' דלעתיד, ולא עוד אלא שבו יתגלה מקדש העתיד, ומשם ישוב לירושלים"- (בית רבינו שבבבל ס"ט)

ובקונטרס כ"ח סיון תנש"א ס"ט:

"ותיכף ומיד ממש- "ארו עם ענני שמיא - כל בני...נמצאים בארצנו הקדושה, יחד עם בית המקדש השלישי שיחנו כאן, ולוקחים את כל זה ביחד..."

(להעיר שגם כאן כותב "יבנה" בלשון עתיד ולא "בנה" בלשון הרמב"ם)

ה. ובלקו"ש חכ"ב עמ' 213 רואים בבירור שמחלק בין שני המקדשות, "בנה מקדש" מהל' מלכים פיי"א הי"ד לבין "מקדש אדני-כוננו ידיך" – בית המקדש השלישי וזה לשונו:
"די התחלת השירה איז "אז ישיר" לשון עתיד, וואס דאס גייט אוי פן זמן פון תחה"מ וואס וואט זיין בקרוב ממש 17 לאחר הגאולה האמיתית והשלימה ...

און דער סיום וחותם השירה איז "מקדש אד' כוננו ידיך" וואס דאס גייט (בעיקר) אויף דעם ביהמ"ק השלישי, וואס ער וואט געבויט ווערן דורך דעם אויבערשטן כמבואר ברש"י והזוהר ובכ"מ".

ובהערה 17 מוסיף:

"ראה רמב"ם הל' מלכים ספי"א ד"ה"ז משיח ודאי" לאחר ש"בנה מקדש" ואז צריך משה עמהם..."
ופשוט שמחלק בניהם כפי שמחלק בין לשון השירה בתחילתה ובסיומה.

הערת התמימים - הת' מנחם מענדל פרידמן, תות"ל בית משיח –
: 770

ה. בניית ביהמ"ק ע"י משיח ודאי- ודיוק בלשון הרבי בח"ח עמ'
362 "ודאי משיח הוא"
בענין זה ראיתי מי שכתב דמהרמב"ם הל' מלכים פי"א הי"ד
(הנשמט מהצנזורה) מוכח דבניית ביהמ"ק אפ"ל שלא ע"י משיח
ודאי – והיינו כשנבנה ע"י הבחזקת משיח ואח"כ נהרג או כו' אלא
שמ"מ אין סתירה לזה שבניין המקדש סו"ס צ"ל ע"י משיח - והוא
ע"פ תיווכי כ"ק אד"ש מה"מ בענין בניית ביהמ"ק – שבנין
השערים לביהמ"ק שלמעלה – שירד ויתלבש בביהמ"ק שלמטה –
תהי' ע"י המשיח ודאי, והוי כבונה את כולו.

ולענ"ד קושיא כלל מעיקרא ליתא, דבאמת אא"פ אשר יבנה
ביהמ"ק מי שאינו משיח ודאי, ומעולם לא אמר הרמב"ם כזה.
דהנה, בנוגע לסימני משיח ודאי שכי' הרמב"ם "ובנה מקדש
במקומו" מבאר כ"ק אד"ש במכתב (לקו"ש ח"ח ע' 362)
שמהענינים שיודיעו ש"ודאי משיח הוא" הוא שיקבע ויגלה מקומו
האמיתי של ביהמ"ק [ולפנ"ז מביא ביאור ראשון במש"כ (ובנה
המקדש) במקומו" – כי בביהמ"ק הגי' הדין הוא שכל חלק
מביהמ"ק צ"ל במקומו דוקא כדמוכח קראי ביחזקאל, משא"כ
בבית השני והראשון שרק "המזבח מקומו מכוון ביותר", וי"ל
הקשר בין ב' הפירושים, שהמשיח יקבע אמנם גם המקום של כל
חלק וחלק פרטי בהמקדש].

ולהעיר מדיוק לשון כ"ק אד"ש, במכתב שם דנקט "ודאי משיח
הוא" וכציטוט עם גרשיים, אף שהלשון ברמב"ם "הרי זה משיח
ודאי" – ומשמע קצת מלשון זה דגדר סימני המשיח ודאי הוא
באופן ד"מלמעלה למטה" והיינו שע"י סימנים אלו 'מתברר'
הודאות של היותו משיח. וכנראה שזה שונה מגדר סימני הבחזקת
משיח, שענינם בפשטות **שעל ידם** הוא **נעשה** משיח (בחזקת משיח)
דע"י פעולות אלו נעשה הגברא בגדר זה דמשיח, וכפי שכתבו
הנפק"מ בזה שר"ע נשא כליו של בר כוזיבא, והוציא בני"י למלחמה
כו' משא"כ הענין דודאי משיח הרי אי"ז מוסיף בדינו של המשיח –
שהרי כבר מוחזק הוא לנו כמשיח וגדולה חזקה וסוקלין ושורפין
על החזקות וכו', ואי"ז אלא פרט וגדר בתהליך **הגאולה ובוודאות**
הענין דמשיח לגבינו (אך אי"ז **פועל גדר** חדש בגברא).

ובסגנון כ"ק אד"ש : סימני הבחזקת הם סימנים הגורמים, וסימני המשיח ודאי הם סימנים המבררים.

ולפי"ז יוצא לכאוי ג"כ שמחולקים סימני הבחזקת זמ"ז כיון שענינם לפעול וכ"א מהם פועל ובונה עוד שלב בבנין המלכת המשיח, משא"כ סימני המשיח ודאי, בנקודת ענינם - תוכנם דכל הסימנים אחד, והוא להראות ש"ודאי משיח הוא". ונמצא, שאין לחלק בסימני המשיח **ודאי** – ולומר שיתכן שיופיע אצל מי שאינו משיח ודאי – (רק) חלק מהסימנים דמשיח ודאי.

(ובנדו"ד בנוגע לגילוי מקום המקדש שזהו בנבואה, ראה שיחת ר"ח אלול תש"מ, וראה גם פתיחה לחידושים וביאורים בהלכות בית הבחירה – שלמשיח יתגלה מה ש"אינו מפורש ומבואר" בקראי ביחזקאל).

וא"כ ברור שמי שאינו משיח ודאי הרי לא יוכל לגלות מקום המקדש – דבלא"ה היאך כותב כ"ק אד"ש דמהענינים שיודיעו ש"ודאי משיח הוא" שיכון מקום המקדש – באם אפשרי גם ע"י האינו משיח ודאי.

ויש להעיר מדברי הרמב"ם אודות חזרת הנבואה בדורות האחרונים שהיא הקדמת המשיח, וגילוי הנבואה אצל המשיח קודם **התגלותו** – ראה בארוכה שיחת ש"פ שופטים ה'תנש"א – ואולי יש לומר בדיוק לשון הרמב"ם בהלכות תשובה, דמלך המשיח נביא **גדול** הוא – דאף שענין הנבואה הוא ענין נצחי בכל דור (ראה לשון הרמב"ם במנין המצוות שבריש ספר היד "לשמוע אל הנביא **שיהי' בכל דור ודור**" – וראה בארוכה שיחה הנ"ל וש"נ), מ"מ משיח נביא **גדול** יהי' – ולכן הוא דוקא יוכל לגלות מקום המקדש, ובמילא גילוי זה מודיע את היותו משיח. [והיינו שע"י משיח יתגלה ענינים **שאא"פ** להתגלות ע"י אחרים – ראה קונטרס תורה חדשה מאתי תצא, תנש"א].

ולהעיר ג"כ שזה שחז"ל בדקו את בר כוזיבא (שעליו אמרו שהוא מלך המשיח **ולא** רק **בחזקת** משיח, כמפורש בדבר מלכות חוברת יב סימן ג' הע' 69) אי הוא "מורח ודאין" - ראה ביאור שיטת הרמב"ם בזה דבר מלכות שם (הערה 70).

וי"ל שנראה כן גם מדברי הרמב"ם בתחלת דיבורו ע"ד משיח ודאי שכי' "ואם עשה והצליח כו"ו וידוע בפ"י ענין ההצלחה דזה אין ביכולת האדם לפעול שיהי' בהצלחה והוא ענין מיוחד ובא מלמעלה כמבואר בדא"ח ובשיחות כ"ק אדמו"ר שליט"א (לקו"ש חיי"ט ע' 380 ואילך וש"נ. חכ"ה ע' 213 ואילך), ונראה מלשון הרמב"ם כאן ואם עשה והצליח שזהו (הקדמה ו) ענין כללי בפעולתו של המשיח ודאי שצ"ל הכל באופן של הצלחה, ולכאוי' ענין הנ"ל שיתגלה למשיח מקום ביהמ"ק הג' הו"ע שבגדר הצלחה.

[וביותר כן הוא, לפי המבואר בשיחת ט"ו מנ"א תשל"ה בפ"י תיבת "במקומו" שברמב"ם - שביהמ"ק הג' ירד מלמעלה להמקום שנקבע ע"י משיח, היינו שפעולת המשיח בביהמ"ק הוא רק לענין "מקומו" – שבזה ודאי ניכר ענין של הצלחה פלאית מלמעלה. ולהעיר מפ"י תיבת במקומו המבואר בקונט' בית רבינו שבבבל – שקאי על מקומו של משיח בזמן הגלות, שבונה מקדש במקומו, ולקשר כל הפירושים בתיבת במקומו י"ל – דגם בניית ביהמ"ק במקום הגלות הוא מהענינים שיודיעו שודאי משיח הוא (אף שבעת הבני' ה"ה קודם היותו משיח בודאי כמפורש בשיחה שם) שהרי ביהמ"ק הג' יתגלה תחילה במקדש בזמן הגלות שנבנה ע"י משיח במקומו בחו"ל כמבואר בקונטרס שם, וא"כ בזה נודע ש"ודאי משיח הוא"].

ולפי כ"ז נראה לכאוי' ברור מדברי הרמב"ם ואם לא הצליח עד כה - אין מדבר במי שבנה ביהמ"ק ורק שבשאר ענינים הי' לו העדר הצלחה, אלא הכוונה שלא הצליח עד כה – (כלל) הענינים המבוארים לעיל¹, ולא הוצרך הרמב"ם לפרט שמירי במי שלא הצליח בשום ענין מהנזכרים לעיל מכיון שבמציאות עפ"י דרך הטבע (שבזה קאי דברי הרמב"ם כאן) אא"פ שיהי' הצלחה בענין א' מהם ויכשל בשאריתם ופשטות – הנה מי שניצח כל האומות **סביביו** (שבזה סר החשש שיהי' "נהרג") הנה שוב הדרך פתוחה בפניו לבנין בית המקדש ולקבץ נדחי ישראל.

וראה שיחת יום ג' פ' פנחס שבעה עשר בתמוז יהפך לשמחה, תש"מ – מוגה (לקו"ש חכ"ג ע' 286) - ילחום מלחמת ה' וינצח, און דעמולט וועט זיך אנהויבן די אתחלתא דגאולה מען ווייס אז ער איז "משיח ודאי", ויבנה בית המקדש במקומו, ויקבץ נדחי ישראל, במהרה בימינו, בעגלא דידן ממש אמן כן יהי רצון.

והנה יסוד מוסד בדברי הרמב"ם שהסדר בדבריו הוא הלכה – וכמפורש **בנידון זה** – בשיחות כ"ק אד"ש, והיינו שיבנה המקדש רק אחרי שינצח כל האומות, והרי מפורש שכבר ע"י ניצוח האומות יודעים שודאי משיח הוא.

ובעיקר הדבר מש"כ הכותב הנ"ל שאפ"ל הבניי שלא ע"י משיח ודאי, כנראה למד כן מהידוע וראה תויו"ט וביפתיחה' לחידושים וביאורים שם – דע"י לימוד ה' בית השני נדע ונבין בבניית בית הג', וכ"ק אד"ש מבאר בתיווך השיטות שהמצוה המוטלת עלינו לבנות הוא כצורת בית השני.

[אך נוסף לזה שעפ"י יוצא סתירה בין התיווכים דלא' התיווכים (הובא לעיל) הרי משיח יבנה עפ"י מה שיתגלה אליו מה שאינו מפורש ומבואר – אף שלכאוי בלא"ה הרי הו' תיווכים שונים וראה בשיחות מימי השבעה ל"ע – ה'תשמ"ח בענין תיווכים אלו.

ויש להעיר דהמבואר בשיחת ט"ו מנ"א הנ"ל הוי "עדיף" מהתיווכים, כיון שבזה מתבאר שיטת הרמב"ם באופן **שמלכתחילה** אין צריכים לומר שישנה מחלוקת בינו לבין הרש"י ותוס', וכלשון כ"ק אד"ש בשיחה כנ"ל].

אך מ"מ נראה לכאורה ברור שאין הכוונה שיש ואפשר לבנות כך למעשה – וראה גם ל' התויו"ט שבלי לימוד מסכת מדות "לא **מצאנו ידינו ורגלינו בבנין**" – אלא דבבנין בית הג' יש ב' ענינים, ישנו החיוב התמידי הכללי, לבנות בית מקדש (שבזה יש דברים שהם **עיקר** בבנין הבית², כמ"ש הרמב"ם פ"א בהל' ביהב"ח), וישנו דין מיוחד שנתחדש בזמן מיוחד כמבואר בדבר מלכות שם (הע' 96), שבנין ביהמ"ק צ"ל ע"י משיח, **[ובהל' בית הבחירה** לא כתב הרמב"ם דין זה, ורק **בהל' משיח** ומלחמותיהם. וק"ל].

ואולי יש לומר שדינים המיוחדים לבנין הג' (צורת הבניי כמ"ש ביחזקאל כולל דין בניית כל חלק "במקומו" כנ"ל) שייך להענין הב' דלעיל – הבניי ע"י משיח.

אך למעשה ברור לכאורה שאא"פ כלל – אחר פס"ד הרמב"ם בהל' מלכים – שמבלעדי משיח יבנו ביהמ"ק כאו"א עפ"י הכתוב ביחזקאל **[ובהל' ביהב"ח פ"א ה"ד** : "מקדש העתיד ליבנות . .

כתוב ביחזקאל¹] ואי"ז רק ש"מוטל² עלינו החיוב בבנית ה"כללי³
וה"עיקר⁴ דביהמ"ק אך אא"פ לנו למלא חיוב זה בפו"מ אלא רק
בבני עפ"י הפרטים בנכתב ביחזקאל ויתגלה ע"י משיח.

ורק שבבניית משיח זו – הרי נתמלא ב' החיובים³ [ובפשטות יותר -
ענין הב' הוא בבחי' יש בכלל מאתיים מנה].

אלא שלאח"ז העירני הת' מאיר שלמה ש"י ברנשטיין מאברכי
הכולל שע"י מזכירות כ"ק אד"ש מדברי כ"ק אד"ש מה"מ לשני
תלמידים משיבות . . . אור ליום ו', ה' אד"ש תשכ"ז (כך מתואר
בשיחות קודש תשכ"ז ח"א ע' 492): שיהי יהודי יר"ש הוגה בתורה
ויכוף כל ישראל לקיים תומ"צ כו' ואז עדיין ספק האם משיח כבר
כאן. ואח"כ "וועט מען בויען דעם ביהמ"ק, און אפ"י יעמלאט איז
נאך אלץ א ספק צי משיח איז דא, דערנאך וועט ער מקבץ זיין די
גליות, און יעמאלט וועלט אלע וויסן

אלא שזהו רשימה פרטית בלתי מוגה.

וראה גם כן בהתוועדות ו' תשרי תשכ"ז (שיחות קודש שם ע' 5-34)
שמדבר בענין זה ושם אומר ד"ע"י שיש יהודי הוגה בתורה כו'
שכופה בנ"י ולוחם מלחמת ה' עדיין אין יודעים האם זהו משיח
האמיתי או שזהו רק יהודי צדיק, ואין יודעים עדיין שזהו "ירום
קרן משיחו" ורק אחרי ש"יחתו מריביו", שילחום מלחמת ה'
וינצח, ויתן עוז למלכו, וכפי שאומר שם – שהוא יקבץ גליות ויבנה
ביהמ"ק אזי ידעו ש"הוא המשיח", ע"כ משיחות קודש.
ובכאן לא נוקט שגם לאחר בנין ביהמ"ק אין וודאות שזהו המשיח,
ועצ"ע.

1) אולי יש להעיר מלקו"ש ח"ל (ע' 63) דמבואר שיטת הרמב"ם בנוגע לסימני אומה זו שהם
ביישנים רחמנים וגמ"ח – דאפילו מי שיש בו רק סימן אחד הרי מאומה זו, ורק מי שאין בו
כל הג' חוששין ליחוסו.

2) ולכאורה זהו הביאור במה שאנשי בית שני בנוהו כבנין שלמה ומעין דברים המפורשים
ביחזקאל – והיינו שעל הדברים שהם עיקר בבנין הבית ודאי עשו כהלכה וקיימו בזה המצוה,
וזהו ההלכה במ"ש שדברים אלו הם עיקר. משא"כ בנוגע לשיעורין של המדות כו' י"ל שזהו
לא לעיכובא – ראה בזה לקו"ש ח"ל ע' 71 הע' 24*, 24.

3) ובפשטות יש לומר שחיוב זה המוטל עלינו, נמלא יחד עם משיח צדקינו וכמו שא"י כ"ק
אד"ש בשיחה שבעת בניית ביהמ"ק יוכלו לגשת למשיח צדקנו ולהעיר אודות פרטי הבני
מהמבואר בהל' בית הבחירה...
וזהו התועלת המעשית בבני' שישנה מלימודנו צורת הבית השני – שבזה נוכל בפועל ממש
לסייע בבני' שתהי' ע"י משיח ובצורה דיחזקאל – ראה לשון התויו"ט דלעיל.

"משיח בודאי" ע"י פעולותיו

בלקו"ש חכ"ח עמ' 135 מביא הרבי שליט"א המלך המשיח את לשון הרמב"ם בהלכה "מהרה יגלה" ולא כפי לשונו הרגיל בהלכות אחרות "מהרה יבוא" ועונה:

"כי **גילוי** המשיח מורה על המצב ד"משיח ודאי", דזהו דוקא לאחרי בנין ביהמ"ק כו' (רמב"ם הל' מלכים פי"א ה"ד) ... " (וראה שם בהרחבה).

(ברור הוא מכאן לאחר כל לימודנו שכוונת הרי שליט"א המלך המשיח שהמדובר בבית רבינו שבבבל) כלומר **שגילוי** של המשיח יביא למצב של "משיח ודאי" ובלקו"ש חכ"ז עמ' 257 כותב:

"והנה ידוע שכל הענינים דלע"ל תלויים במעשינו ועבודתינו דעכשיו – יש לומר, שגם הענין דביאת המשיח גופא (שלמעלה מתיקון העולם) שיומשך בעולם [שהרי ענין **ביאת** המשיח הוא שמש"ח יתגלה **בעולם**, **שידעו** שהוא "משיח בודאי"], נפעל ע"י מעשינו ועבודתנו עכשיו".

כלומר שע"י המעשים והעבודה של המשיח יתגלה בעולם שהוא "משיח בודאי", ובמילים פשוטות שע"י פעולותיו של משיח יודעים שהוא "משיח בודאי".

עוד יש לכך רמז בדברי הרמב"ם מהל' מלכים פי"א ה"א:

ושם הוא אומר "אראנו ולא עתה" זה דויד; "אשורנו ולא קרוב", זה מלך המשיח. "דרך כוכב מיעקב", זה דויד; "וקם שבט מישראל", זה מלך המשיח. "ומחץ פאתי מואב" זה דויד, וכן הוא אומר "ויך את מואב, וימדדם בחבל" "וקרקר כל בני שת" זה המלך המשיח, שנאמר בו "ומושלו מים עד ים" "והיה אדום ירשה" לדויד, שנאמר "ותהי אדום לדויד, לעבדים" "והיה ירשה שער אויביו" זה המלך המשיח, שנאמר "ועלו מושיעים בהר ציון, לשפוט את הר עשיו".

מכאן מובן שכאשר מציין את פעולות מלך המשיח כותב: "המלך המשיח" וכאשר עדיין לא מדובר בפעולות ("אשורנו", "וקם שבט" "ממשיות כותב: "מלך המשיח" (ללא ה' הידיעה) וכן בראש ההל' כותב "המלך המשיח עתיד לעמוד וכו' " וגם כאשר מזכיר את ענין ר' עקיבא ובר כוזיבא מצטט בדבריו "והוא הי' אומר עליו שהוא המלך המשיח" (שם ה"ג) וכן בפ"י"ג ה"ג: "בימי המלך המשיח כו' "

כלומר שכאשר יש אדם שרואים שעושה כבר פעולות העולם יודעים שהוא זה "המלך המשיח" – מלך שאפשר להצביע עליו ולומר "הדין הוא מלכא משיחא" – אשר הוא המלך המשיח. ובתולדות תשנ"ב (שיחה ב') אומר הרבי שליט"א המלך המשיח: "...כי, אור של משיח מורה על **ההתגלות** דמשיח ע"י **פעולותיו** (כמו "ילחם מלחמות ה' "עד ש"נצח" וכיוצא בזה)...ולאחרי התגלות **מציאותו** (אזיר שבאין ערוך מאורו של משיח), מתחילה לעיני כל ע"י **פעולותיו** (אור של משיח)". ומשיחה זו התחיל הרבי בשיחות מיוחדות של "פקיחת העיניים" בויצא:

"הרי עשוי נתברר לגמרי, כפי שרואים זאת גם בהנהגה בזמן הזה (בגלות אדום) של אומות העולם המתיחסות ל"עשוי הוא אדום", בדרך של חסד (כמו כן מתפשטת הנהגה זו בעוד מדינות, כפי שרואים בפרט לאחרונה)...".(סי"ח) ושבוע לאחר מכן בוישלח:

"ודוקא בדורנו זה, ע"י "בית יוסף", נעשה גילוי והפצת המעיונות גם במדינת צרפת...ולכן הגיע בפועל הזמן ש"ירשו את ערי הנגב" ו"עלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשיו". ובשיחת יט' כסלו לאחר מכן:

"שהקב"ה מקבץ את כל בני" מכל מקומות פזוריהם...ונוסף לזה, ישנם עוד כמה וכמה מעלות בשנה זו, וכפי שכל אחד ואחד יודע ורואה בעצמו מכמה וכמה מאורעות שהי' לו כבר חלק בהם במשך השנה..."

"ובפרט בימנו אלה- **ימות המשיח**- שבהם נמצאים עכשיו, וצריכים רק ל"פתוח את העיניים", ואז רואים שנמצאת כבר הגאולה האמיתית והשלימה בפשטות..."

ובשיחת ו' שבט תשנ"ב רואים ברור ביותר כיצד הרבי שליט"א "פותח לנו את העיניים":

"היכן רואים- שואלים הם – שינוי בעולם, שהעולם כיום מוכן יותר לגאולה מאשר בדורות הקודמים?" – ובמהלך כל השיחה מבאר ומסביר באופן של פתיחת עיניים מה ארע בצרפת מתקופת אדמו"ר הזקן ועד תקופה זו שצרפת עצמה הפכה למקור להפצת יהדות. (ראה בפרט סעיפים ז' - י') וכך עד משפטים תשנ"ב ששם הרבי אומר מפורשות שרואים כבר את פעולותיו של מלך המשיח על אומות העולם בצימצום הנשק. ובלשון קודשו:

"כיון שנמצאים ב"זמן השיא" ...רואים כבר (מעין ו)התחלת פעולתו של מלך המשיח על העמים, "ושפט בין הגויים והוכיח

לעמים רבים וכתתו חרבותם לאתים וגו' " – עי"ז שהקב"ה נותן בלב המלכים דאוה"ע ("לב מלכים ושרים ביד ה') להחליט ולהכריז יחדיו ע"ד המעמד ומצב ד "וכתתו חרבותם לאתים"

להעיר שבפרשת וירא תשנ"ב סי"ד אומר הרבי באופן המפורש :
"הרי בימיו אלו...נתבטלו כל המניעות והעיכובים כו', וכיון שכן, ישנה (לא רק **המציאות** דמשיח, אלא) גם **ההתגלות** דמשיח, ועכשיו צריכים רק **לקבל** פני משיח צדקנו בפועל ממש!"

הרי מכל הנ"ל מוכח שהרבי שליט"א המלך המשיח, פועל פעולות בעולם ומנצח ועל כן דינו (מב' הלכות הרמב"ם הנ"ל) – "משיח בודאי".

להעיר שמתחילת שנת תשנ"ב (עוד משיחת ראש השנה) מתחיל הרבי שליט"א המלך המשיח להשתמש בביטוי "המלך המשיח" ופעמים על אותם ביטויים שבשנה קודמת התבטא ב"מלך המשיח" ולהלן מס' ביטויים :

1. "כפי שנתקיים בפועל ממש בתקופה האחרונה שנתפרסם...ש"הנה זה **(המלך המשיח) בא** " ותיכף – כבר בא- בפועל ממש... " – (נצבים-וילך וראש השנה תשנ"ב)

2. "ההפטרה דשבוע שעבר מסתיימת בהכרזה "יחי המלך דוד לעולם" – נצחיות מלכות דוד...ששלמותה ע"י **המלך המשיח** שהוא "מבית דוד ושלמה" – שתוכנה של הכרזה זו הוא התגלות מציאותו דמלך המשיח". – (תלדות ב' תשנ"ב סי"ג).
ואולי, מדיוק מההפטרה "יחי המלך דוד לעולם" – ביקש הרבי לרמוז לנו שההכרזה צריכה להיות (גם) ע"פ מה שנהגו בפני מלכי יהודה, וכן ע"פ הרמב"ם כפי לעיל)
"יחי אדוננו צורנו ורבינו המלך המשיח לעולם ועד".

"והעיקר שלא עיכבן כהרף עין" ותיכף ומיד "כל אחד מראה באצבעו" ואומר "הנה זה (המלך המשיח) בא..." – (יט' כסלו תשנ"ב סוף השיחה ועד"ז גם "קונטרס מעייני הישועה תשנ"ב סוף סכ"ד, וירא תשנ"ב סוף סי"ג וסוף השיחה, בשלח תשנ"ב סוף השיחה, מקץ תשנ"ב סוף ס"ח התוועדויות תשנ"ב עמ' 122 ו-126, קונטרס תורה חדשה מאתי תצא סוף ס"ה).

להעיר שמטעם הלא ברור בשיחת ראש השנה בחר הרבי להדגיש מילים אלו וכאן לא הדגיש.

וזאת לעומת שבשנת תנש"א השתמש הרבי באותם ביטויים אך ללא ההדגשה של "המלך המשיח", ראה ב: התוועדויות תנש"א ח"א עמ' 137: "שנה שמלך המשיח נגלה בו", ח"ג עמ' 202: "הנה (מלך המשיח) בא" ועד"ז בתזריע-מצורע ס"א וסי"ד).

מכל הנ"ל חייב לומר שענין "משיח בודאי" ישנו כבר אצל הרבי משנת תשנ"ב והוא, הוא "זה שהבטיחה עליו התורה".

להעיר שלמצב הנוכחי היום של ההסתר וההעלם הגדול, לצערנו, יש סימוכין בלשון הרמב"ם בהל' מלכים פי"א ה"ג מכיון שמביא בספר "הלכות הלכות" את "סיפור" ר' עקיבא ובר כוזיבא, הרי הביאו ע"מ שיהי אפשר ללמוד מ"סיפור" ענינים להלכה ואחד מהן הינו "הכיסוי" במלך המשיח, כפי שבר כוזיבא נסתתר משך זמן (במערות) במשך מלחמתו – (ראה לקו"ש ח"ט עמ' 105 בשוליי הגיליון).

שאלות ותשובות

1. יש המקשים מתוך ליקו"ש חי"ח הערה 66 ששם נאמר:

"דיש ב' מדרגות במשיח: ביאתו לפני בנין ביהמ"ק וירושלים (שאז הוא בחזקת משיח) ואחר שיבנה משיח את ביהמ"ק וירושלים... (משיח בודאי)".

והנה הוכחה ברורה שמשיח בודאי הינו דווקא לאחר בניית ביהמ"ק וירושלים?

והמענה בזה:

כשלומדים הערה זו מתחילתה ומדייקים בלשון הרבי מבינים את הדברים מעט אחרת.

הרבי מסביר שם שבתחילת הפרק הרמב"ם מביא את **הגדר והמכוון** של המשיח (הגדרת התפקיד) וכל זאת "לאחר – שכבר

הביא לשלימות התורה **כשהוא** "משיח בודאי..."

הדיוק הינו "**כשהוא**" משיח בודאי – כלומר **כשהוא כבר בהגדרת** "משיח בודאי" אזי הוא עושה פעולות אלו.

ובהמשך הרבי מסביר:

"ב' **תקופות ודרגות** לאחר ביאת המשיח..."- תק' א' עד ל"חזקת משיח" לפני שבונה ביהמ"ק ו"**כשהוא** משיח ודאי ש"**בנה מקדש במקומו**"-

כלומר מדובר כאן בב' תקופות הא' - לפני בניית ביהמ"ק ותק' ב' - "כשהוא" (באמצע התק') משיח ודאי ש"בונה מקדש במקומו".

ורק בהמשך שמדבר על **ב' דרגות** (ולא תקופות) **במשיח** מביא את בניית ביהמ"ק וירושלים - משיח בודאי.

כי בוודאי בפשטות שבסוף התהליך בונה מלך המשיח את ביהמ"ק בירושלים.

ובנוגע ל"שכבר הביא לשלימות התורה" (והמעניין שעל כך לא הקשו!) – ראה בהרחבה בהדרן לרמב"ם תשמ"ט, ותנש"א.

2. בהתוועדויות תשמ"ג עמ' 1918 אומר הרבי:

"...ובנה מקדש במקומו"- בארצנו הקדושה, בירושלים, עיר

הקודש, וב"הר הבית הוא הר המורי" "

הנה ראוי ברורה שבמשנת הרבי שליט"א "מקדש במקומו" מקומו

בירושלים כו'

מענה :

כבר ציינו בתחילת דברנו ש"הלכה כבתראי" (לא ח"ו, שרבי יכול לטעות, אלא שהרבי מוריד גילויים חדשים לעולם, ע"ד הסיפור הידוע "רבי לא טועה", ולמעשה ידוע הכלל שכל חסיד חב"ד יודע שבין פסקי ההלכות של אדמו"ר הזקן ובין פסקי הסיידור נוהגים לפי פסקי הסיידור).

והמענה לגוף הענין (כיון שאצל הרבי בודאי שלא יכולת להיות סתירות, אלא צריך לנסות ולהבין דבריו, כיון שכבר "נתתי לכם לב לדעת עיניים לראות ואזניים לשמוע").

א. בהתוועדויות תש"מ דלעיל רואים בבירור שהרבי מדבר אודות שני מקדשות, האחד אותו בונה המלך המשיח והבי "מקדש אדני-י כווננו ידיך" שיבנה ע"י הקב"ה.

ב. בלקו"ש ח"י"ח (מתורגם) עמ' 306 הערה 66 אומר הרבי שליט"א המלך המשיח :

"והכין הכל לבנין ביהמ"ק... " ושם בעמ' 452 מביא הרבי תיווך, בדברים מפורשים שמקדש למטה יבנה ע"י משיח צדקנו (מעין הדברים המפורשים ביחזקאל") והפרטים שהם בסוג של "אינו מפורש ומבואר" יתגלו משמים ע"י הקב"ה. ובאופן אחר שבמקדש זה שלמטה "יתלבש" המקדש שלמעלה".

בתיווך ב' :

כשהרבי שליט"א רוצה להדגיש את עבודת מלך המשיח הוא מדגיש את " בונה מקדש במקומו" (שנבנה ע"י מה"מ) וכשרוצה להדגיש את האופן הניסי, מדגיש את ענין הבניה ע"י הקב"ה. כפי שהרמב"ם שהוא ספר הלכות מדגיש את החלק שיבנה ע"י בני" (ובנדו"ד 770 וניתן לומר שבעקבות זאת מבקש הרבי בתרומה תשנ"ב (סי"ב) את תרומת אנ"ש לבנין 770) והמדרש והזוהר (פנימיות התורה) מדברים אודות השלימות של בית המקדש ולכן מדברים על "בניינא דקב"ה" וזה הוא גם החילוק בין "בעיתתה" ל"אחישנה" (בדרך הטבע או בדרך ניסית) והיותו והרבי כבר אמר שהגאולה תהי "בעיתתה אחישנה" (שיחות קודש תשט"ו חג השבועות ע"מ רנ') כלומר המעלות של שניהם גם יחד (מלך המשיח בונה מקדש עקרי בעודו בחו"ל (770) ושם מתגלה בית המקדש בתחילה ויחד עימו מגיע לארץ הקודש בירושלים עיר

הקודש בעגלא דידן ממש. - (סימוכין נוספים לקו"ש חי"ח עמ' 452-453)

וכדברי הרבי בכ"ח סיון תנש"א ס"ט: " יש כבר במקום זה, ודוקא במקום הזה, את ההכנה המושלמת ל"מקדש אד' כוננו ידיך". - (ההדגשות לא במקור).

תיווך ג':

המשכן נצחי, מעשי ידי משה כעבד לקונו. כעבד לפני אדונו, הקב"ה. מעשי משה הם כמעשה ידיו של הקב"ה, כביכול, והיות ומעשה הקב"ה נצחיים אזי גם המשכן הוא נצחי!
עד"ז גם מעשיו של משיח צדקנו הם נצחיים – שהרי הוא שלוחו של הקב"ה, ושלוחו של אדם כמותו, עד כמותו ממש, ארי" (הקב"ה) מתלבש בארי" דלמטה, משיח צדקנו (התנוועדויות תשמ"ז ח"ד עמ' 206 – וראה שם שעד"ז מביא גם תיווך לבית מקדש שבונה משיח ובנינא דקב"ה) וכיוון שמשיח צדקנו "בנה מקדש במקומו" אזי מקומו (770) הופך להיות נצחי כ"בית המקדש" (ובכ"ח סיון תנש"א סוף ס"ט: "...ארו עם עניני שמיא...נמצאים בארצנו הקדושה יחד עם בית המקדש השלישי שישנו כאן.."- ההדגשה לא במקור) ולכן כך מתייחס הרבי שליט"א המלך המשיח בדבריו, היות ו"נעוץ תחילתן בסופן" ו"סוף מעשה במחשבה תחילה", אזי התייחסות הרבי שליט"א לבנין מקדש במקומו (770) היא כפי שמקומו בסוף "דרכו" בירושלים, עיר הקודש יחד עם התלבשות "בנינא דקב"ה" מלמעלה. - (לקו"ש מתורגם חט"ז עמ' 499-509).

ועד"ז ידוע שמלך המשיח שהוא מזרעו של דוד ("דוד עבדי") ובכח משה "גואל ראשון הוא גואל אחרון" ("בכל ביתי נאמן הוא", "משה עבד ה'") אזי בודאי ובודאי שמשיח צדקנו (שמאירה בו היחידה שבנפש, שענינה ביטול לאלוקות בתכלית) שמעשיו נצחיים לעד! – (ראה עד"ז גם לקו"ש חכ"א מתורגם עמ' 167 הע' 43).
ושם בעמ' 293 ס"ו: "המשכן, בית המקדש (הראשון והשני) והבית השלישי אינם שלושה דברים נפרדים, אלא המשך אחד..ועשו לי מקדש" התחילה וקויימה בבנית המשכן, המשיכה בבית המקדש הראשון והשני, ותהי' בשלימותה כמצוות רצונך בבנין הבית השלישי במהרה בימינו אמך"- ועד"ז כמובן גם "ההכנה למקדש אד' כוננו ידיך" שנבנה ע"י המשיח, שהוא המשך אחד לבית

השלישי ולכן ניתן לומר שכאשר הרבי אומר ש"בנה מקדש במקומו" (770) יעמוד בירושלים כוונתו לדברים הנ"ל. וראה שם בחלק כ"א ס"ח שמביא "שבתי המקדשות מביאים וגורמים לגילוי שבבנין הבית השלישי" (וראה שם הערה 44).

ובהתוועדויות תשמ"ח ח"א עמ' 87 אומר :

"...רוקדים כולם יחדיו...לארצנו הקדושה...לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולבית המקדש, "מקדש אדני-י' כוננו ידיר", שיבנה במהרה בימינו ע"י משיח צדקנו, כאמור, ש"יבנה מקדש במקומו".

מכאן רואים בבירור שעל אף ש"מקדש אדני-י' כוננו ידיר", בנינא דקב"ה, משייך אותו הרבי שליט"א, לעבודתו, בנינו של משיח צדקנו "שיבנה ע"י משיח צדקנו", ומוסיף שזהו "בנה מקדש במקומו", מכאן הדבר ברור שהרבי, פעמים לא מחלק בין מעשי ידי הקב"ה ומעשי מלך המשיח, כיון שזהו אותו ענין, מעשהו של הקב"ה מתבצע ע"י עבדו, משיח צדקנו ושלוחו של אדם כמותו וכאשר מלך המשיח הוא האדם הנבחר, שהוא בביטול גמור לקב"ה, אזי זה כאילו הקב"ה בונה בעצמו. מכל הנ"ל ניתן לומר בבירור רב שאין "סתירה", ח"ו, בדברי הרבי שליט"א המלך המשיח ומשנתו האחרונה לבירור סימני "משיח בודאי" הם (אחד מהם) בנין בית משולש כדוגמת בית המקדש, עוד בזמן הגלות, שמשם מופצת אורה לכל העולם, בית תפילה, תורה וגמ"ח, בית רבינו שבבבל, שזה עפ"י הרמב"ם הסימן המברר ל"בנה מקדש במקומו".

תיווך ד' :

בשיחות קודש ח"ד תנש"א עמ' 155 מבאר הרבי שיטה נוספת. "... הרי ביהמ"ק עומד מוכן ("מקדש אדני-י' כוננו ידיר") לירד מלמעלה, ואיך מקיימים בזה את הציווי (כמובא ברמב"ם) שהמשיח יבנה את ביהמ"ק במקומו? אלא נכיון שהשערים נמצאים למטה (ובאופן ד"טבעו בארץ שערי") ... שהשערים (שבנ"י הם בעה"ב עליהם) יעלו מלמטה למעלה – הרי זה נעשה העיקר שע"ז הוא קונה את כל הבנין, וכפי הדין בהלכות קנין בתים וחצרות, שע"י העמדת הדלתות והשערים הקונים את כל הבית וכל החצר וכו' "

ונדו"ד, משהרבי שליט"א בנה את 770 ובנין זה גופא הוא ההכנה להתגלות מקדש מן השמים, הרי הרבי שליט"א כקונה כל בית המקדש השלישי שיתגלה מהשמים ולכן פעמים הרבי לא מחלק בלשונו בין "המקדש" בירושלים ובין "מקדש במקומו"

וכחותם לדברים אלו נביא את דבריו של הרבי שליט"א המלך המשיח מהתוועדויות תשמ"ד ח"ב עמ' 1036 :

"הקושי בפשוטם של כתובים כאן הוא – מדוע בהתחלת הענין נאמר "ועשו לי מקדש", ומיד לאח"ז נאמר "ככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן" ועל זה מתרץ רש"י ש"מקדש" כאן לא קאי על בית המקדש ("בית עולמים") שהרי... אלא "מקדש" פירושו – מלשון קדושה, דבר מקודש... ומ"ש "בית קדושת" ולא "בית קדוש" – הנה: "בית" הוא ג"כ לשון נקבה, ואם ה' כותב כאן בלשון זכר ("בית קדוש"), ה"ז ממש השם בית המקדש (המקודש) – ובמילא היינו הך, ולכן שינה כו'. ועוד יש לומר שפירושו בית לקדושה, שממנו תצא קדושה – בסגנון פרש"י בית תלמוד". (וראה שם באריכות בעמ' 1038-1036).

ומכאן רואים את גודל החילוק (ואף הזהירות שהלשון לא תהי אפילו דומה, ולכן רש"י משנה את לשונו ללשון נקבה וכותב "בית קדושת", ע"מ שיהי חילוק ברור בניהם) גם בלשון רש"י בין "מקדש" ל"בית המקדש", ע"ד החילוק בלשון הרמב"ם ויתירה מזו מובן מסוף הביאור של הרבי שליט"א ש"מקדש" הינו מקום שממנו תצא קדושה, בית תלמוד, שזה ענינו של בית רבינו שבבבל ובנדו"ד 770, "בנה מקדש במקומו".

ולא נעלם מעיניי אגרות קודש ח"ב עמ' רסג' שמביא שם מקורות לכך שירושלים בלבד תקרא "מקדש" ויחד עם זאת רואים שמחלק בין "בית המקדש" לירושלים "דירושלים נקראת מקדש, ולא שדין ירושלים הוא כדינו של ביהמ"ק...". אך לגוף האגרת, אינה כלל מבארת את לשון הרמב"ם, כי אם מקור לכך שירושלים נקראת "מקדש" וגם באם תרצה לומר שזהו אולי כוונת הרמב"ם (למרות שלא הביא כלל את הלכות בית הבחירה או מלכים) הרי לא יתכן שמסמני מלך המשיח יהיו לבנות את "ירושלים" במקומה, הרי זה לא מתקבל על הדעת, כל שכן שכבר ביארנו את פשט לשון הרמב"ם על המילה "מקדש", "המקדש" ו"במקומו".

3. הרבי בפרשת שמות נב' סוף השיחה אומר :

" לאחרי שישנו כבר ה"מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות דוד אביו...ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמת ה' - שהוא "בחזקת שהוא משיח" - שכבר יהי' מיד "משיח בודאי" ע"י ש"עשה והצליח ובנה מקדש במקומו וקיבץ... " - והלא הרבי אומר "שכבר יהי' " - משמע שעדיין איננו? (והמעניין הוא שכאן הרבי לא מזכיר את ה"ניצח כל אומות כו' " - משמע אולי שסימן זה נפעל!)

והמענה לכך הוא כדברים שכבר הובאו לעיל ונסביר שוב :

אכן כך הי' בש"פ שמות נב' ואכן הרבי הגיחה את קונטרס בית רבינו שבבבל מוקדם יותר בכ' חשוון נב' בו הרבי מגלה דברים חדשים (אף שהוא מלוקט ממס' שיחות בעבר) אך בשיחה זו הרבי עשה בעצם הכנה לשיחת משפטים נב' (סוף סימן ט') ושם הרבי אומר :

"ועוד ועיקר- שעדיין לא נתקבלה ההודעה והציווי ונתינת-כח ד"עשו לי מקדש ושכנתי בתוכם...בנוגע לבנין ביהמ"ק השלישי".

אך בשבוע לאחר מכן בתרומה תשנ"ב (ראש סימן יב') הרבי מודיע : "ועוד והוא העיקר- בענין שהזמן גרמא- בניית בית המקדש השלישי בפשטות ממש:... ובנוגע אלינו הכוונה לבנות את בית המקדש השלישי, בפשטות ממש...שכאו"א מישראל ישתתף בזה ע"י נדבותיו אנשים ונשים, ויש לומר- גם טף...".

כלומר אנו רואים שינוי בין שני השבועות הללו, ולמרות ש-770 כבר הגיע לשלמותו, כפי שמציין הרבי ב"בית רבינו שבבבל", אך לפועל לא נתקבלה ההוראה מהקב"ה לבנות אך בתרומה כבר נתקבלה

וככל הנראה זו הנק' בזמן (או בש"פ ויקהל) שבה הרבי הפך מ"בחזקת שהוא משיח" ל"משיח בודאי".

השינוי בעולם נפעל דוקא כפי שהרבי מעיד בויקהל תשנ"ב שמקווים שקיבוץ הגלויות כבר בסיום התהליך ודוקא בחסד וברחמים, קיום הבטחת היעוד ובמיוחד לאור העניין שבית רבינו 770 הושלם כפי שהרבי מסביר בכ"ח סיון נא' ובשיחת בית רבינו.

וכשיש את שני הסימנים הנ"ל וכבר ניצח אומות סביבו הרי הוא "משיח בודאי"(ולא לפני כן).

4. יש המנסים להקשות מדיוק ב"שיחת בית רבינו שבבבל" ס"ד :
"ש"במקומו" רומז גם על מקומו של מלך המשיח בזמן הגלות
(**לפני** ש"הרי זה משיח בודאי"י).35.."
והנה ברור הוא (לשיטתם) שהרבי אומר "**לפני**" הרי זה משיח
בודאי, כלומר לא הבנין של מקדש מעט ה"במקומו" הופכו למשיח
בודאי!
והמענה :

ברור הוא בפשטות דגם בניית ביהמ"ק במקום הגלות הוא
מהענינים שיודעו ש"הרי זה משיח בודאי", אלא שבעת הבניי ה"ה
קודם היותו "משיח בודאי" כמפורש בשיחה שם וכל הלומד את כל
המשך השיחה שם: "היינו שבהיותו בגלות...בונה מלך המשיח
מקדש (מעט) שהוא מעין ודוגמת המקדש שבירושלים... בתור
הכנה למקדש העתיד, שיתגלה בתחילה שם"

ובהערה 35 :

"ועפ"ז יומתק השינוי בין התחלת הפרק לסימונו... משא"כ
בסימונו, שמבאר הסימנים שעל ידם קובעים מי הוא מלך
המשיח, "בחזקת משיח", ועד "משיח בודאי", כותב "אם עשה
והצליח ובנה מקדש במקומו", שבין פעולותיו בזמן הגלות נכלל
גם בנין מקדש מעט העיקרי בגלות..."
ידוע שפעולותיו "אורו של משיח" – מעידים שהינו "משיח ודאי"
ומכל מקום הרי ברור שלא רק "בונה מקדש במקומו" הינו הסימן
הסופי שקובע שהוא "משיח בודאי", אלא בנוסף ישנו ה"נצח"
(ראה אגרות קודש ח"יב עמ' רלד': "נצחונו של משיח יהי איזה
זמן אחרי שיתגלה...") וכן "קיבוץ נדחי ישראל" וכאשר יש את
שלושת הסימנים הללו רק אז הינו "משיח בודאי" ועל כן פשוט
הוא מדוע מוסיף הרבי הערה זו במאמר המוסגר.

5. מפשטות לשון הרמב"ם "לבנות בית לה' "(הלי' בית הבחירה פ"א
ה"ג) משמע, שכוונתו שאסור לבנות "בית לה' " אלא בירושלים,
והיאך ניתן לומר שבנין 770 הינו בית משולש, "כעין וכדוגמת בית
המקדש" וכי' הרי זה היפך ההלכה ברמב"ם (צא ולמד מ"בית
חוני"?)
והמענה בזה :

"בלשון הרמב"ם הל' ביאת מקדש פ"ט הי"ד (ועד"ז בהל' מעשה
הקורבנות פ"ד ה"ז) "מי שעבר ועשה בית חוץ למקדש להקריב
בו קורבנות לה' אינו כבית ע"ז כו' " – דפשטות כוונתו במ"ש

ש"עבר ועשה בית כו' " היינו (לא לאיסור דהקרבה חוץ למקדש, כ"א) האיסור **דעשיית בית** חוץ למקדש. אבל להעיר מפיה"מ להרמב"ם מנחות (פי"ג מ"י) ד"בית חונו...שעבר על מש"נ פן תעלה וכו' " ולא הזכיר דעבר על איסור עשיית בית חוץ למקדש. אבל – לא הזכיר ג"כ האיסור דעשיית בית תבנית היכל כו' ", אף שבית חונו הי' "בצורת בית המקדש" (פיה"מ שם) וזה שמוסיף אח"כ הרמב"ם בהלכה (פי"א ה"ג) "ולהקריב בהן הקורבן" זהו ענין שני – {דכתבו "להקריב בהן" (בהמקומות) ולא "בו" (בהבית) מורה שזהו ענין שני – איסור הקרבה (במק"א) בבמות} – (ראה לקו"ש מתורגם עמ' 501 הערה 12 ובשולי הגיליון, בשינוי לשון).

ובשיחות קודש תשנ"ב עמ' 698 מסביר הרבי שגם בית חונו יתחבר לעתיד לבוא לבית המקדש וזה לשונו:
"...החל מהמשכן שעשה משה...ובנין בית המקדש השלישי – שכל זה נכלל בהציווי ד"עשו לי מקדש". ויש לומר, **שבזה נכלל ג"כ המקדש דבית חונו שהי' במצרים, שבבנייתו שם נעשתה כבר (לדעה אחת) ההתחלה ומעין דהגאולה העתידה לבוא ...**
ומכיוון שמבנה 770 אינו כ"בית תבנית היכל" – וע"כ אין כאן שום ענין שהוא היפך ההלכה (וזאת בנוסף למבואר דלעיל).

6. יש המנסים לומר שכאשר (בשיחת בית רבינו) הרבי אומר: **"שמרומז בלשון הרמב"ם... והנה מקדש במקומו" ו ש"במקומו" רומז גם על מקומו של מלך המשיח" – שכל הכוונה היא ברמז ולא שזאת הכוונה העקרית, ועל כך מסי' תשובות:**

אפתח במסי' מקורות לפני המענה לגוף השאלה:
בספר המאמרים מלוקט א', מאמר ד"ה "לכה דודי" הערה 11 מובא:

"מה שאצלך בדרך אפשר נעשה אצלי דבר ודאי" – כלומר זה הקשר בין חסיד לרבי, ובאם זה המענה של האדמו"ר הרייצ' לרבו- הרבי הרש"ב, לא כל שכן וק"ו שכך אנו גם צריכים לומר ולנהוג!:

רק להזכיר :

"האמת היא, שלגבינו, כ"ק מו"ח אדמו"ר הוא **הפוסק**", **ואין**
אנו צריכים לחפש מקורות קודמים" (התוועדויות תשי"ד ש"פ
ויקהל מבה"ח אדר שני עמ' 111- ההדגשות לא במקור)

ידועים דברי האדמו"ר הרייצ' ש"ח **חסיד הוא פיקח**"- (הובא ע"י
הרבי בשיחת ויקרא תשמ"ג), **לכן עלינו** מוטלת האחריות להבין
דבר מתוך דבר, היות ואי אפשר לקבל הכל מן המוכן
(ובהתוועדויות תשמ"ח ח"ג עמ' 512 מסביר הרבי איך מתנהג
חסיד שקשור לרבי):

"לא צריכים להיות כמו **"בן יחיד מפונק"**, שצריך לתת לו מן
המוכן כל פרט הכי קטן. וכפי שכ"ק מו"ח אדמו"ר אמר פעם
על איזה משולח שהטיל עליו שליחות מסויימת, והתחיל לשאול
אודות **פרטים ופרטי פרטים** איך לקיים השליחות - ולאחרי
שיצא מ"יחידות" אמר כ"ק מו"ח אדמו"ר, **שהלה מתנהג כמו "בן**
יחיד מפונק" ואומר "שאוני והטילוני אל הים"... "אבל ביחד עם
זה לא צריך ל"התפנק": כאשר מצווים אותו לעשות משהו, אינו
צריך לחכות עד שיפרטו לו ובפרטיות: שמתכוונים **אליו ממש**,
ולא רק כשומע, אלא המעשה **שלו** בפועל". - (וראה שם
בהרחבה)

מכאן גם למדים שיש דברים שצריך להסיק וללמוד מכח עצמך
מתורתו של הרבי, כלומר גם באם הרבי לא אומר את הדבר
בצורה הברורה ביותר, אך ניתן להסיק זאת ממס' שיחותיו
ומביאוריו הרי זה מספיק לנו שכך הם הדברים.

בשיחת ראה תנש"א הערה 23 בשוליי הגיליון אומר הרבי שליט"א
מלך המשיח:

"...כיון שאינם מבינים **שלשון חכמים** הוא ברמז (ועפ"ז יומתק
דיוק הלשון "צעורך צערך" בלשון רבים, שכולל גם צערם של
הלומדים...) - "וד"ל.

ולגוף המענה:

א. יש ללמוד בדיוק הלשון מהרבי שאומר שם: "ש"במקומו" רומז
גם על מקומו של מלך המשיח בזמן הגלות (לפני הרי זה משיח
בודאי), היינו, שבהיותו בגלות...בונה מלך המשיח מקדש שהוא
מעין ודוגמת המקדש בירושלים..."

- וכאשר הרבי אומר "גם" הכוונה היא – בנוסף (לבניית המקדש בירושלים).

ב. מדוע הרבי צריך להוסיף ולבאר בהמשך: "היינו, שבהיותו בגלות...בונה מלך המשיח מקדש שהוא מעין ודוגמת המקדש בירושלים..." - הרי יכול הי' לסיים ב" רומז גם על מקומו...בזמן הגלות" - אלא להורות לך שכל הענין הוא הסימן שניתן לזיהוי של משיח ודאי (של מלך המשיח) בעודו יושב בגלות כי אחר שבית המקדש יורד מלמעלה ומלך המשיח יבוא למה צריך סימנים אלו כלל. (וראה בהערה 38 בשיחה עצמה שמבארת את כל הענין).

ג. ענין ה"רמז" – והלא רמז הינו גם חלק בתורה והאיך אפשר כך לפוסלו במחי יד מבלי לתת לכך את תשומת הלב המלאה (וידוע כמה הרבי עושה דיוקים מרמזים בתורה ומדברי רמז של רבותינו נשיאנו. -ראה לדוגמא בשיחת יז' תמוז נדחה תשמ"ח בספר השיחות סימן א' - שמפתגם מנשיא ישראל צריך ללמוד הוראה בעבודה וק"ו ומכל שכן מדברי "רמז")
וראה גם בצורה הברורה ביותר בקונטרס "הלכות של תורה שבע"פ" במס' מקומות:

"ויש לומר, שענין זה מרומז בסיום וחותם ספר ההלכות דרמב"ם... - (ס"א)
ובס"י: " ...דיש לומר, שבהלכה האחרונה מוסיף (בקיצור וברמז) גם על דבר התקופה השניה דימות המשיח...."
כלומר הרבי לומד לימודים שלמים מלשון קצרה וברמז מהרמב"ם

להעיר שגם כאן הרבי כותב " (בקיצור וברמז) גם על... באותו אופן כפי ב"בית רבינו שבבבל" "רומז גם על מקומו..."

עוד יש להביא ראיה מלקו"ש חט"ז עמ' 502 סוף ס"ד וזה לשונו:
"מכך מובן, שהמוסבר לפני כן, שבפנימיות, לפי ה"רמז"
שבמקרא, גם המקדשים הם נצחיים כמשכן, אינו אמור רק לגבי קדושת מקום המקדש ש"אינה בטלה"...
וכן משיחות קודש תנשי"א ח"ד עמ' 130:
"ויש לומר ע"ד הרמז, שאע"פ שענין זה נאמר על ה"תשיעי"..."

מכאן ראייה שכאשר רוצה הרבי לומר לנו שהמדובר ברובד הרמז שבתורה, בהלכה הרבי "דואג" להדגיש (במרכאות) או לומר זאת בפשטות ("ע"ד הרמז") ורואים בבירור שכוונתו לרובד הרמז שבתורה ולא כך "נהג" הרבי בשיחה זו (בית רבינו) בכותבו על דברי הרמב"ם, והרי לפי שיטה זו הי' צריך הרבי שליט"א לומר לנו שהמדובר ב"רמז" שבהלכה בלשונו של הרמב"ם, ולכן כתב "במקומו" (ומשלא ציין זאת באופן, זה ברור הוא שלא זו כוונתו של הרבי שליט"א).

להעיר מלשון רש"י לך לך טו, יא:
וַיֵּרַד הָעֵיט עַל הַפְּגָרִים וַיֵּשֶׁב אֹתָם אַבְרָם:
"וישב. לשון נשיבה והפרחה, כמו (תהל" קמז יח) ישב רוחו,
רמז שיבא דוד בן ישי לכלותם, ואין מניחין אותו מן השמים עד שיבא מלך המשיח".

ובפסוק הבא (טו, יב)
וַיְהִי הַשֶּׁמֶשׁ לְבֹאֹ וַתִּרְדְּמָה נֶפֶלָה עַל אַבְרָם וְהָנָה אִמָּה חֲשֵׁכָה
גְּדֹלָה נֶפֶלֶת עָלָיו:
והנה אימה וגו' . רמז לצרות וחשך של גליות.

והנה מלשונות אלו מובן בפשטות שהביטוי "רמז", הכוונה, שלא נאמר בבירור, אלא רק ברמיזה (ולא שהכוונה היא ברובד הרמז). מכאן ניתן לומר שמכוון שלשון חכמים היא בקצרה וברמז, כך גם אומר זאת הרבי שליט"א המלך המשיח, על דברי הרמב"ם. וגם באם הי' זה ברובד ה"רמז"- הרי החסידות, ענינה הוא היחידה שבתורה שמהותו לחבר את כל הפירושים גם יחד (ראה קונטרס "ענינה של תורת החסידות) ולכן גם באם זה "רובד הרמז" בלשון הרמב"ם (אף שמוכח, שלא כך הם הדברים) הרי רובד זה חייב להסתדר עם רובד הפשט שבדברי הרמב"ם ולכן חייב לומר שבשביל ענין הסימן מספיק שמלך המשיח בונה מקדש במקומו (770) ולאחר מכן (כאשר הוא **נבר** משיח בודאי) הוא בונה את המקדש בירושלים עיר הקודש- שזה שלימות הגאולה האמיתית והשלימה.

ד. בהדרן על הרמב"ם תשמ"ה (ראה לקו"ש חכ"ז סימן יג') אומר הרבי:

"...כי זה שיש כתר תורה גם אצל "כל באי העולם" (בשבע מצוות דידהו כדלקמן) לסלק ה"פתחון פה" אינו נוגע להלכות של **ישראל**: והרמב"ם רק מרמזו בתיאור מצב **העולם** באותו הזמן". – (ראה שם בהרחבה).

האם מ"רמז" זה של הרמב"ם, הרבי לא לומד לימוד שלם? אז כיצד ניתן ל"בטל" (ח"ו) את דבריו של הרבי שמסביר שהרמב"ם רומז על מקדש מעט עיקרי בגלות, שבונה מלך המשיח בזמן הגלות.

ה. ונחזור שוב על הדברים המפורשים של הרבי מדברים תש"מ שהובאו כאן:

"ומה מראים לכאו"א – לא את **ביהמ"ק שמישיח יבנה לעתיד לבוא, יבנה ביהמ"ק במקומו- לשון עתיד } או (בלשון הרמב"ם) "ובנה מקדש במקומו"...** – אלא את בית המקדש של הקב"ה שהוא "בנוי ומשוכלל", ה"מקדש אד' כוננו ידך".... "למרות שביה"ק שיבנה משיח הוא ג"כ דרגא נעלית ביותר... ואח"כ יתווספו בו כל העליות ד"הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו "..." וילחם מלחמת ה' " - וינצח, אתכפיא ואתהפכא, אעפ"כ מראים "לכאו"א" בשבת חזון לא את **ביהמ"ק שיבנה משיח** אלא את ביהמ"ק הבנוי של הקב"ה, "מקדש אד' כוננו ידך, שבית מקדש זה הוא באין ערוך נעלה יותר מבית המקדש שיבנה משיח".

מכאן שני הבנות:

1. משיח בונה את "מקדש במקומו" עפ"י הרמב"ם שאין זה בית המקדש בירושלים שירד מהשמים (הכוונה בזה ל-770).
2. הרבי מכנה גם את "מקדש במקומו" - "בית המקדש".

ודבר נוסף שיש להשלים כאן, הינו הלימוד מדברים נדחה תנש"א המובא בהוספות (ראה לעיל, ס"ב) – שמשם מובן בפשטות שיטת הרבי בנושא, ובאם זה רק "רמז" איך יתורצו את הדברים שם???

עוד יש להוסיף מדוע הרבי בהערה 92 בשיחת "בית רבינו שבבבל" טורח לומר לנו: "להעיר, ש"בית משיח" בגימטריא "פרצת" (770). ודו"ק" – אלא ללמד אותנו ש"בית משיח" – זה הבית שבונה מלך המשיח, זה הבית של מלך המשיח וזה ה"ובנה מקדש במקומו"!!!

וכפי שלמדנו מהרבי לעיל שחסיד לא יכול להיות מפונק ושיאמרו לו **הכל** בצורה המפורשת ביותר, היות ו"חסיד הוא פיקח" ע"כ ברור שאין הרבי שליט"א המלך המשיח יכול לומר באופן המפורש שזהו "בנה מקדש במקומו" כי זה כמעיד על עצמו ו"אין עד נעשה דיין" – ולכן משתמש במילים "רומז גם" – שזה גופא היי אמור להדליק נורה אדומה אצל החסידים, עד כמה הרבי צריך להסביר בצורה כמעט מפורשת לחלוטין ועדיין אין מבינים.

זה גופא, ע"ד אפשר, גם מהות ההפניי לשיחות בהערה 34 להראות לך ה**שינוי** מאז ועד השיחה המדוברת "בית רבינו", ששם כותב **"יבנה** מקדש במקומו" – בלשון עתיד (שזה גופא **שינוי** מלשון הרמב"ם) וגם כותב שם: "צ"ע הכוונה" לעומת זה שבשיחת בית רבינו אומר כפי לשון הרמב"ם **"ובנה** מקדש במקומו" ודברים (כעין) מפורשים, בלשון תורנית ע"מ שנצטרך להתייגע על הלימוד ולהסיק המסקנות המתבקשות, ע"מ שתהי התערותא דלתתא, כפי שקרה בין משפטים תשנ"ב שהרבי אמר שעדין **לא הגיע** ההוראה לבניית בית המקדש וכאשר הגיע קבוצת נשים ותרמה זהב ותכשיטים אמר לאחר שבוע בש"פ תרומה **שהגיע** ההוראה (וגם בשבוע לאחר מכן תרמו נשים צדקניות זהב ותכשיטים לבנין הבית).

והיות והרבי שליט"א המלך המשיח מוריד לעולם תורה חדשה (שיחת בית רבינו שבבבלי) לעומת מה שביאר בשנים קודמות (לקו"ש ח"ח וחכ"ד – ראה הוכחה לדברים אלו מהתוועדות תשמ"ה ח"ה עמ' 3030), ולכן "פותח לנו את העניים" ע"י שמראה לנו ה**שינויים** בביאורים, ע"מ שתתחיל העבודה שלנו מלמטה ויחד כדבריו נביא את הגאולה האמיתית והשלימה.

7. "ובנה מקדש במקומו" (בנין בית הבחירה) – (בשלח תשנ"ב ס"י), הנה ראייה ברורה שכוונת הרבי על "בית הבחירה" בירושלים! וצריך ביאור על דברים אלו ע"ד אפשר:

א. היות והרבי מכנה את "בית רבינו" – "בית המקדש" (כפי המובע לעיל מתש"מ), ולכן גם כאן אין הרבי מחלק בלשונו.

- ב. היות והרבי אומר בשיחת "בית רבינו שבבבל" שבית המקדש מתגלה גופא ב-770, אזי הוא חלק בלתי נפרד מבית הבחירה, "בית מוכן להיות כו' ", ולכן הרבי לא מחלק בין שני ה"מקדשות".
- ג. הרבי אומר באותה שיחה (דלעיל, בסימן ח') ש"בית רבינו" הוא בבחינת "תלפיות"- "תל שכל פיות פונים בו... **עד עולם**" ולכן, הרבי לא מחלק בלשונו כפי המופיע בבשלח תשנ"ב.
- ד. בסוף סימן ו' בשיחה (בית רבינו) הרבי אומר שבית רבינו הוא גופא מקום בית המקדש לעתיד ולכן הרבי לא מחלק בלשונו, בין ה"מקדשות" כפי המופיע בפרשת בשלח תשנ"ב, וק"ל.
- ה. היות ובית רבינו הוא הכשר מצוה, בו מתגלה בית המקדש השלישי והופך להיות חלק מבית המקדש אזי הרבי מכנהו "בית הבחירה".

והראיה לדברים אלה מש"פ דברים (תשעה באב נדחה) י' ו- יא' אב, תנשא' ס"ט:

"ענין זה מתחזק יותר בעמדנו עכשיו בבית משולש, ביהכנ"ס, ביהמ"ד ובית מעשים טובים וגמילות חסדים ... **שזה מעין והכנה לבית הקדש השלישי**, שאף הוא בית משולש: ביתי בית תפלה, בית תורה (מקום סנהדרין ליד לשכת הגזית) ובית גמילות חסדים (שנמשך ע"י) הקרבת הקורבנות".

8. כבר כתב הרמב"ם (הלי' תשובה פ"ט ה"ב) שמלך המשיח נביא הוא וז"ל:

"מפני המלך שיעמוד מזרע דוד, בעל חוכמה יהיה יתר משלמה **ונביא גדול** קרוב למשה רבינו..."
ובהלי' מלכים פ"ב ה"ג:

"בימי המלך המשיח כשתתישב ממלכתו ויתקבצו אליו כל ישראל, יתייחסו כולם על פיו **ברוח הקודש שתנוח עליו...**"
וכאשר יאמר לנו שהוא המשיח – נהי' מחוייבים להאמין לדבריו שנאמר: "אליו תשמעון" (דברים יח, טו), מצוות עשה מן התורה (רמב"ם מנין המצוות, מצווה עשה קעב') והנה גם זה הוא ע"פ ההלכה ולכן דבריו, שבועדאי יתקיימו, "ייספיקו" לנו בכדי לדעת שהוא המלך המשיח.

אך ידוע הכלל "שאינ נביא רשאי לחדש דבר" {בתורה (רמב"ם, הלי' יסודי התורה פי"ט ה"א)}, אלא רק לתת הסימנים המבררים בהלכה (אבל הנביא מברר את המציאות האמיתית ולבסוף הפסיקה צריכה להיות לפי כללי הפסיקה) וזהו אשר כתב הרמב"ם בהלי' מלכים פי"א ה"ד, ושם לא ציין שע"פ נבואת המשיח נקבע שהוא "משיח בודאי", אלא קבע בהלכה גדריים וסימנים המבררים לזהותו, "ניצח..בנה...וקיבץ..." – ולא הוסיף את ענין הנבואה בסימנים אלו.

ע"כ מחוייבים אנו לדעת ע"פ הרמב"ם כיצד הסימנים חלים במשיח צדקנו, ובודאי כאשר הרבי אמר "שכבר יהי משיח בודאי" (שמות תשנ"ב) או "עד מצב משיח בודאי" (משפטים תשנ"ב) אזי בודאי שדבריו הם ע"פ שו"ע ובנידון דידן דברי הרמב"ם הלי' מלכים פי"א ה"ד.

ולאור כל המבואר כאן ברור מדוע משתמש הרבי שליט"א המלך המשיח במילים "רומז גם" גם על מקומו של מלך המשיח בזמן הגלות" ולא אמר מפורשות שזאת כוונת הרמב"ם בלשונו, כיוון שמבחינת הרבי שליט"א, לאחר שהודיע שהוא נביא (בשופטים תשנ"א), הרי זה כלהורות חידוש הלכה כנביא ואת ע"פ תורה "אין נביא רשאי לחדש" (ובודאי כאשר הרבי הי' אומר זאת בצורה הגלויה ביותר, חסידים מקושרים היו מקבלים זאת בפשטות, ובודאי שלא היו צריכים יותר לבדוק זאת בהלכה, "הואיל ונפיק מפומי דרב כהנא"), אך הרבי שליט"א המלך המשיח, רוצה שהדבר יבוא מאיתנו וע"י עבודתנו נדקדק בשיחותין האחרונות {ששמענו לעת עתה (אגרות קודש ח"ד עמ' כד)} ונביא את דבריו לידי הבנה והשגה להלכה פסוקה שדבריו יפעלו בעוה"ז שלנו ולא ישארו בגדר "גלה סודו אל עבדיו הנביאים" (דברי הי-גדר שמים) כידוע ש"לא בשמים היא", אלא נפסוק כאן ע"פ כללי הפסיקה (הלכות מלכים פי"א ה"ד) ושהפסק יבוא לאחר התייגעות והבנת דבריו באופן "דאורות דתוהו בכלים דתיקון" עד להלכה פסוקה שהיא שקובעת בעוה"ז שלנו.

וכעת משהדברים ירדו והוסברו בארוכה, יש כבר את הכלים לפסוק את הדין ש"דין הוא מלכא משיחא" והוא "זה שהבטיחה עליו תורה".

כעת גם ברור מדוע הרבי שליט"א המלך המשיח אומר (בשופטים תשנ"ב ס"ו) ש"המינוי לדוד מלכא משיחא הי' כבר" – (בלשון עבר), כיון שהסימנים התקיימו וכעת יש את המינוי לתפקיד (כפי הלי' פי"א ה"א) ובתרומה תשנ"ב מציין שיש גם את ההוראה לבנות את בית המקדש ולכן ברור הוא שלפי כל הני"ל נתקיימו ברבי

שליט"א המלך המשיח כל הסימנים ברמב"ם בהלי "משיח בודאי"
וחובה עלינו לפסוק הדבר "כי לא בשמים היא".

אך עדיין קשה מ"תורה חדשה מאתי תצא" (תשנ"ב), ששם מבאר
שלמרות שמלך המשיח "נביא גדול הוא", אך יהי גם "בעל חוכמה
...יתר משלמה ("החכם מכל האדם") וכל המהות ש"חוכמת
הקב"ה" שיורדת לעוה"ז ע"י הנביא, תרד גם לשכל של תורה, והרי
אם כך, צריך ונכון הי' הדבר לומר לנו מפורשות שאכן זוהי כוונתו
של הרמב"ם ומדוע משאיר זאת הרבי בגדר "רמז"?

{ובמיוחד לאור שיחת שופטים תנש"א שבה הרבי שליט"א המלך
המשיח הודיע שהוא חכם ושופט הדור, מלבד מהיותו נביא הדור
(ראה סיי"א ובהערה 116). }

אך מס"ה בגוף השיחה הנ"ל נבין את הדברים :
"בנוגע להתגלות טעמי וסודות התורה ע"י הקב"ה, "מאתי תצא"
– אף שדרגת התורה שאינה יכולה להתגלות ע"י האדם אלא
ע"י הקב"ה בעצמו ("מאתי") היא שלא בערך כלל לשכלו של
האדם למטה, והתורה "**לא בשמים היא**", הרי על זה נאמר
"תורה חדשה מאתי **תצא**" ("תצא" דייקא ולא "תנתן" וכיו"ב),
שתצא מן השמים ("מאתי") ותבוא **למטה בארץ**, בהבנה
והשגה **דשכל האדם**.

ויש לומר, שהיציאה מן השמים ("מאתי תצא") לבוא למטה
בארץ מודגשת בהתגלות ה"תורה חדשה" ע"י **מלך המשיח**,
שעם היותו "נביא גדול הוא", יהי גם "**בעל חוכמה**...יתר משלמה
("החכם מכל האדם")... ולפיכך ילמד כל העם", היינו, שהתורה
חדשה שתתגלה אצלו באופן של נבואה תומשך ותתלבש גם
בחוכמת בשר ודם, והוא "ילמד כל העם", ש"יהיו **חכמים גדולים**
ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם **כפי כח האדם**",
היינו, שגם הענינים הכח נעלים ד"תורה חדשה" יהיו מושגים
וחדורים **בשכל האדם**".

מכאן ברור שענינו של הרבי שליט"א המלך המשיח, ללמד את כל
העם את הדברים **ולא לתת את ה"תורה חדשה מאתי תצא"**
(ובנדו"ד את הגילויים בלשון הרמב"ם) **בצורה של מתנה** (כפי
שמסביר בתחילת הדברים כאן), אלא דוקא ע"י התייגעות ודקדוק
בדבריו של הרבי שליט"א המלך המשיח (הואיל וזו גם שיטתו
בלימוד התורה, שיטת הדיוק).

(ואולי, ע"ד אפשר, זאת הסיבה שהוציא את "קונטרס בית רבינו שבבבל", ללמד כל העם את מהות "בית רבינו שבבבל", ע"פ הרמב"ם ולכן גם נכנס להסברים של ההלכה, "ברמז", מה שלא נאמר ונכתב בשיחת כ"ח סיון תנש"א", ששיחת "בית רבינו" מושתת בעיקר עליה).

ולכן היות והרבי כבר לימד סוגיה זו, והרי ההכרעה בדין ("לא בשמים היא"), צריכה לבוא מאיתנו דוקא וזאת היא ההוכחה שאכן ה"תורה חדשה מאתי תצא" ירדה למושגים של בשר ודם, ולאחר שהדברים נלמדו כאן בארוכה, ניתן יהי לפסוק בכח התורה שענינה חוכמה.

ובאם נבחן את השתלשלות הדברים :

בשנת **תש"ן** קרא הרבי שליט"א המלך המשיח לשנת בני' בארץ הקודש ואף השתתף בכספו לכל מי שבנה בתים בארץ, כהכנה לקליטת יהדות רוס'.

שנת **תנש"א** נקראה ע"פ הרבי שליט"א "תהא שנת אראנו נפלאות", שזה כפי המופיע בפסוק "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" (התועדויות תשנ"ב ח"א עמ' 103) ובשנה זו הרבי הראה מס' רב של נפלאות שארעו בעולם, נפילת הממשל הקומוניסטי ועזרתה ליהודים ותחילת יציאת היהודים משם, שזה ניסים שלא בדרך הטבע כפי לשונו (ובתשנ"ב מראה בשיחותיו את הפיכת צרפת כו')

בשנה זו הרבי מודיע על "ענוים הגיע זמן גאולתכם"- נתקיים היעוד שמופיע בילקוט שמעוני

הרבי אומר ומחלק את שיחת "כ"ח סיון" **תנש"א** ששם "התחילו" הגילויים הנפלאים של מעלת "בית רבינו" 770 ששם מתגלה ביהמ"ק וזה גופא בית המקדש דלעתיד לבוא וכו', מתחילה יציאת יהודי רוס' (בעזרת השילטון שם, שעד לתקופה ההיא רדף ופגע ביהודים), כדוגמת יציאת מצרים.

בחיי שרה (תשנ"ב) אומר שישנו ה"נצח" בכמה ענינים (או בבלתי מוגה ה" וינצח" ישנו כבר).

ב-**כ' מרחשון תשנ"ב**, מסביר בפירוט יותר את ענין בית רבינו ומבאר "גם" את הלכה ד' ברמב"ם (פי"א) ש"בנה מקדש במקומו"- היינו 770.

בשופטים, יש כבר את המינוי, **בתרומה** התקבלה ההוראה לבניית בית המקדש, ו**בויקהל** נמצאים כבר כבר בסוף התהליך של קיבוץ גלויות.

במילים אחרות, הרבי שליט"א "זועק" לנו, "אני משיח ודאי", תפקחו את העיניים, "מה עוד יכולני לעשות"- כעת "עשו כל אשר ביכולתכם – ענינים שהם באופן דאורות דתוהו, אבל, בכלים דתיקון- להביא בפועל את משיח צדקנו תיכף ומיד ממש" (כ"ח ניסן תנש"א).

ומאחר שהרבי אמר ששנת תשנ"ב היא תהא שנת נפלאות "בכל מכל כל" – הרי שבשנה זו נסתיימו כל הסימנים לזיהוי "משיח בודאי" והגיע זמן פקחת העיניים ואת זאת קבלנו, מתוך התייגעות עולמית של אני"ש מכמה ובכמה מקומות בעולם (הולך ומוסיף) שאמונתם שלרבי אכן יש דין של "משיח בודאי", הפכה למבוססת ע"פ ההלכה ברמב"ם, דווקא בשנה זו שנת תשי"ע (770) שנת פרצת, שנה שבה נפרצה הדרך להסבר הדברים ע"פ הרמב"ם שאכן הרבי שליט"א הוא "משיח בודאי" ע"פ ההלכה.

יחי אדוננו מורנו ורבינו המלך המשיח לעולם ועד!

תודתי נתונה:

לר' דרור כהן שהאיר את עיניי בהוספותיו
המאירות בהלכות בית הבחירה.

לר' בן-ציון גגולה שהעביר אליי את שאלות
הרבנים.

לרה"ח מרדכי צבי סיבוני- על כל הוספותיו,
הארותיו והגהותיו בהוצאה זו.

ובמיוחד למרת אורנה רובינשטיין ממאנסי,
ניו-יורק, ארה"ב שדחפה וחיזקה ועודדה
בהוצאת קובץ זה- "בזכות נשים צדקניות
נגאל".

תהי' משכורתם מן השמים ותיכף ומיד יזכו
בתוך כלל ישראל לגאולה האמיתית
והשלימה, לראות את מלכנו משיחנו הרבי
שליט"א המלך המשיח.

כמו כן ברצוני להודות לכל אלו:

שישבו, למדו, התעמקו ועסקו בנושא והקשו ושאלו
ודרשו הסברים נוספים, שבזכותם נתקיים ה"יגעת
ומצאת תאמין" ומבלעדיהם לא היינו זוכים
להרחבת היריעה ולפריצת הדרך כפי שהובאו כאן.

תודה מיוחדת לתומכי דאורייתא בהוצאה זו:

בראש ובראשונה,

**למרת אורנה רובינשטיין ממאנסי, ניו-יורק,
ארה"ב וכל יוצאי חלציה.**

וכן:

**לרב שמואל ידגר ולבת זוגתו שתחי' ולכל יוצא
חלציהם.**

**לרב רונן טלקר ולבת זוגתו שתחי' ולכל יוצא
חלציהם.**

לזכות

כ"ק האדמו"ר שליט"א המלך המשיח

יבוא ויגאלנו קוממיות לארצנו
מתוך בריאות שלמה ונחת
תיכף ומיד ממש

יחי אדוננו מורנו ורבינו המלך המשיח לעולם ועד.